

# THE STANDARD BEARER

A REFORMED SEMI-MONTHLY MAGAZINE

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICHIGAN

Subscription communications should be addressed to F. Prins, 1010 Northwood St., N. E., Grand Rapids, Mich.

*Editorial Staff:*  
**H. HOEKSEMA**   **G. M. OPHOFF**  
*Associate Editors:*  
**G. VOS**   **WM. VERHIL**

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Communications relative to contents should be addressed to Rev. H. Hoeksema, 1139 Franklin St., S. E., Grand Rapids, Mich.

Vol. VI, No. 7

JANUARY 1, 1930

Subscription Price, \$2.50

## MEDITATIE

### OP OUDEJAARSVOND IN 'T HEILIGDOM

Gij hebt mijn rechterhand gevat.  
—Ps. 73:23.

Bij U, o Heere! in 't heiligdom, laat mij toeven!

Nu de dag weer gedaald is, nu de laatste nacht des jaars zijn donkeren sluier heeft gespreid over een woelige wereld.

Een jaar vloog weer henen! Met drie honderd vijf en zestig wentelingen in goud-glanzig zonnelicht en duistere nachtschaduw vervulde de aarde weer den loop van haren jaarkring.

Zomer en winter hielden, naar de trouw Uws Verbonds, niet op. Dag en nacht wisselden elkander af zonder ophouden, naar Uw bestel. 't IJzig kleed van barre wintervorst werd zachtken weggenomen door zoele lentewinden om straks vervangen te worden door 't weelderig groen van rijken zomerdos; maar ook het frissche zomergroen van woud en beemd verwelkte weer; een oogenblik prijkten veld en bosch in rijke kleurschakeering van 't herfstkleed, om eindelijk weer zich aan ons te vertoonen in wintergewaad van reinwit sneeuwdoms en schitterend ijs-sieraad.

Een jaar snelde voorbij! Een levensjaar! Een jaar van wereldgebeuren! Een jaar van lief en leed, van voorspoed en tegenspoed, van gezondheid en krankheid, van levensvreugde en doodsmarten, van winst en verlies, van vrede en oorlog, van vloek en van zegen, van blijde hope en bange vrees, van strijd en worsteling, van overwinning en nederlaag, van aanzitten in het huis der maaltijden en nederbuiging in 't klaaghuis; van gezang, maar ook van geweën, van geboren worden, maar ook van sterven; van zonnige hoogten, maar ook van donkere diepten; van onkreukbre trouw Uwerzijds, o Heere! maar ook van schandelijke ontrouw mijnerzijds; van hartverheffenden jubel en bitter geklag . . . .

En thans, Heere, nu de laatste dag weer wegzonk

in 't verleden, en mijn ziel zich keert naar 't oude, naar 't geen eens was en niet meer is, waar zal ik mij wenden, om den afgelegden weg nog eens te overdenken?

Daar buiten tiert de wereld . . . .

Met vaarwel-schot en stoomfluit-gehuil doet men 't heengevlogen jaar uitgeleide en luidt men 't nieuwe in. Daar zoekt men de dingen, die beneden zijn en roemt men van aardsche schatten, waar rijke winste werd behaald of ook vervloekt men zijn levenslot, waar rijkdommen der wereld werden verloren of nimmer werden bezeten. Daar is geen inkeering tot zichzelf, geen zich stellen voor Uw aangezicht, geen roemen van Uw trouw, geen belijdenis van bedreven kwaad, geen smart over een voor Uw aangezicht verdorven weg, geen zoeken van vergeving. Daar zette men het jaar in met het oog naar beneden, naar goud-geblink en zingenot; daar sluit men den jaarkring met den blik nog steeds gericht naar de dingen die vergaan. Men at en men dronk, men huwde en gaf ten huwelijk uit, men speelde en danste, men joeg naar aardsche schatten; maar ook daar zat men bij krankesponde en sterfbed, ook daar volgde men de baar naar de groeve der vertering; doch het einde des jaars vindt die wereld in brooddronkenheid. Voorspoed maakte niet dankbaar, tegenspoed verootmoedigde niet, bewustzijn van zonde verbrijzelde niet het hart. En het luide getuigenis van dit oogenblik, dat de wereld en hare begeerlijkheid voorbijgaan, doet haar niet zoeken naar 't eeuwige . . .

Waar dan, o Heere, zal ik mij wenden, om een oogenblik te peinen en terug te blikken op den afgelegden weg? Waar zal ik het rechte licht kunnen opvangen over hetgeen het heengesnelde jaar mij baarde? Vanwaar zal ik een U welbehagelijk oordeel kunnen vellen over lief en leed, die ik ervoer, over eigen zonde en Uwe trouw, waardoor mijn weg zich kenmerkte?

Daar, waar de dichter eens ruste vond voor de ontroerde ziele en verlichting voor 't benauwde hart, dat hem in kwellend ongeduld eens deed morren over Uwen weg met hem . . . .

Daar, waar ik 't heden kan zien in 't licht der toekomst, den tijd in den glans der eeuwigheid.

Bij U, in 't heiligdom!  
Daar laat mij toeven!

Hier in Uw heiligdom . . . .

In 't licht van Uw vriendelijk aangezicht . . . .

Bij den helderen glans van Uw goddelijk getuigenis, leer ik mijnen weg kennen als één openbaring van Goddelijke trouw!

Hier valt weg alle bitterheid der ziel over ingebeeld onrecht, dat ik van Uwentwege zou lijden; hier verstomt alle murmureering over Uwe leiding ook voor 't afgeloopen jaar; hier blijft niets anders over dan de belijdenis, met schaamte des aangezichts dankbaar uitgestemd: Gij hebt mijn rechterhand gevat!

't Is de dankbare erkenning van den reiziger in een hem vreemd bergland, uitgesproken voor trouwe gids, die hem veilig leidde over een pad, waarop duizend gevaren dreigden. Hij ziet terug op het afgelegde pad; hij overdenkt den weg, waarlangs de reis voerde. Nu ging het over hoogten, dan door diepten, nu over diepe afgronden, dan langs steile bergwanden en gapende ravijnen; nu was het pad steil dan weer glibberig. En het is hem, nu alles voorbij is en de reis zoover volbracht werd, een wonder, dat hij veilig, temidden van zoovele gevaren, zijn bestemming bereikt. En in dankbare erkenning slaat hij den blik op den trouwen gids, die hem begeleidde en roept hij uit: Gij hadt mijn hand gevat! . . . .

Was het zoo niet de ervaring geweest van den dichter?

De weg was hem niet altijd effen geweest.

Erkende hij niet reeds aan het begin van dezen psalm, dat zijn voeten bijna waren uitgeweken en zijne treden uitgeschoten? Gods weg was hem dikwijls een mysterie geweest! Want zag hij op de goddeloozen, dan hadden zij vrede en voorspoed. In overvloed baadden ze zich. Ellende bleef hun vreemd. Hun weg scheen effen en ruim. Banden kenden ze niet tot aan hunnen dood toe. Hun oogen puilden uit van vet. Ze hadden meer dan hun hart kon begeeren. En hij, de dichter, werd nijdig op de dwazen en benijdde die goddeloozen hun vrede. Want immers, schoon hij zijne handen in onschuld mocht wasschen en nauwkeurig acht gaf op zijne wegen, als voor Gods aangezicht, vond hij zijne bestraffing alle morgens weer en scheen er des kastijdens geen einde te zijn. En die weg des Heeren had hij beoordeeld. Het was moeite in zijne oogen. Hij wilde het zoo niet. Moest het den rechtvaardige niet welgaan? Behoorde naar heilig recht het lijden en de druk niet bij den goddeloozen dwaas? . . . .

Zoo had hij gemord en geklaagd . . . .

't Pad was glibberig geworden . . . .

En zijn voeten waren bijkans uitgegleden, afgegleden van den weg des rechts en van de vreeze des Heeren. Nog een weinig en 't scheen of hij zou wegzinken in den diepen en donkeren afgrond van ongeloof en

rebellie, vanwaar hij de opstandige vuist zou opheffen in het aangezicht van den Souvereinen God van hemel en aarde en het zou uitkrijten: Er is geen wetenschap bij den Allerhoogste . . . .

Doch thans ziet hij terug!

Thans, nu hij in Gods heiligdommen ingegaan is.

En den afgelegden weg overdenkend, bedekt schaamte zijn aangezicht en kent hij zich een groot beest bij zijnen God! 't Was immers alles wel met Gods weg en leiding. Ook toen de weg steil werd en moeilijk begaanbaar; ook toen door de diepte van lijden de weg voerde en elken morgen opnieuw de kastijding wachtte. 't Was alles ten goede beslist en bestuurd voor den rechtvaardige, evenals het wijde en ruime en effene pad des goddeloozen voor zijn eeuwige verwoesting was bedoeld . . . .

En thans ziet hij, daar in 't heiligdom in 't vriendelijk-trouwe oog van Hem, Die hem heeft liefgehad, en Die Hem veilig leidde . . . .

Die hem bij de hand hield, ook toen hij uit zou glijden . . .

En in dankbare erkenning roept hij uit: Gij hebt mijn rechterhand gevat!

't Is de weg van den Christen!

En het is de belijdenis van de Christen-reiziger naar 't eeuwig Vaderhuis.

Duizend gevaren dreigen op den weg naar de stad, die fundamenteen heeft; duizend vijanden, sterker dan hij, loeren op dien weg, om hem af te voeren naar den weg der goddeloosheid. Duizendmaal zou hij te pletter vallen in gapende afgronden van ongeloof en rebellie, van zinnelust en begeerten des vleesches; zou zijn voet uitwijken op 't glibberig pad van murmureering en ongeduld . . . .

Doch altijd bleef hij op den weg en nog altijd reist hij voort op het pad, dat voert naar de eeuwige bestemming.

Struikelen en uitglijden, ja, dat deed hij menigmaal. Doch wegvallen in dreigende diepten mocht hij nimmer.

En als hij zich dan keert tot de overdenking van zijnen weg, dan kan hij in één enkel woord wel uitdrukking geven van hetgeen er in zijne ziele leeft met betrekking tot dat afgelegde stuk van de reis:

Gij hebt mijn rechterhand gevat!

Daar ligt de verklaring van het raadsel, dat hij niet reeds lang omkwam op den weg!

En die verklaring ziet hij nu, in 't heiligdom!

Nabij zijnen God!

Gij hebt mijn rechterhand gevat!

Uw hand omklemde de mijne, ook in het afgeloopen jaar!

Neen, als ik mijnen weg overdenk, thans, aan het einde van 't zoo snel vervlogen jaar, en hier, in Uw heiligdom, versta ik het, dat het niet mijne hand was,

die de Uwe zocht, die de Uwe omklemden en vasthield . . . .

Dan ware ik niet meer geweest op den weg naar 't Vaderhuis!

Och, hoe moet niet schaamte mijn aangezicht bedekken, als ik den afgelegden weg overdenk uit het oogpunt van eigen wandel. Wel mag ook van mijne lippen de belijdenis gehoord worden, die eens uit het hart van den dichter werd geperst: Ik was een groot beest bij U!

Hoe dikwijls vergat ik U niet en meende mijn weg zonder U te kunnen voortzetten! Hoe menigmaal sloeg ik niet eigen gekozen wegen in, zonder te vragen naar het licht van Uw getuigenis! Wat zijn niet de afwijkingen menigvuldig geweest en wat was er niet een neiging en meer dan een neiging om altijd weer te zoeken de dingen, die beneden zijn! Waar zijn de dagen van het jaar, dat voorbij ging, waarin mijn hart in oprechtheid voor U leefde, waarin ik niet anders zocht dan de eere Uws grooten Naams en het mijn hartelust was, om Uwen wil te doen, o God? Neen, beschouw ik mijn wandel voor Uw aangezicht, hier in Uw heiligdom, dan is het niet alleen waar, dat ik dikwijls Uw hand liet glippen, maar ook een wonder van ondoorgrondelijke genade, dat Gij haar altijd bleef omklemmen . . . .

En dan . . . .

Hoe menigmaal was mijn hart niet vervuld met wrevel en ongeduld, als de weg, waarlangs Gij mij leidde niet in overeenstemming was met den wil mijns vleesch! O, zoolang het pad effen was en ruim, zoolang als voorspoed mijn deel was en ik geen banden kende, zoolang als ook naar mijn oordeel de weg goed was en in de rechte richting voerde; zoolang het licht was op den weg en ik kon zien; zoolang als het vreugde was in mijn leven en ik kon zingen; zoolang als er overvloed was in mijne schuren en ik kon eten en drinken, — zoolang scheen ik wel U te volgen en mijn betrouwen te stellen op den Heere Heere. Maar och! als de weg donker werd en nauw; als ik meende, dat alles mij tegen was; als lijden en smart mijn deel werd en de nood begon te dreigen, — waar was dan mijn vertrouwen? Hoe klein van geloof en zwak van moed bleek ik dan niet dikwijls! Hoe wankelde dan niet aanstonds mijn vertrouwen! Neen, erger nog, hoe dikwijls was ik dan niet eigenzinnig, stelde mijn oordeel tegenover Uw oordeel, morde en klaagde over den weg en stond op het punt, om uit te roepen, dat er geen wetenschap is bij den Allerhoogste . . . .

O, 'k gevoel het, dat het mij past, aan dezen laatsten avond van het jaar, bij 't overdenken van den weg, te klagen, ja, maar niet over U, niet over Uwen weg en over Uwe leiding; maar te klagen vanwege mijne zonden, vanwege mijn hoogmoedig en eigenzinnig hart, vanwege mijn dwaas murmureeren en afwijken van U! . . . .

Maar ook zie ik het, hier in Uw heiligdom, dat ik Uw hand niet heb gevat, dat ik Uw hand niet wil vat-

ten, niet kan houden omklemd in de mijne.

Dan ware ik verloren geweest!

Maar dat de belijdenis des dichters mij betaamt en uit het hart moet:

Gij hebt mijn rechterhand gevat!

Heere, houd Gij mijn hand gevat!

Zooals Gij het in 't verleden deed, zoo houd mijn hand ook in de toekomst omklemd!

Zooals het mijn belijdenis is bij 't uitgaan van het Oude Jaar, zoo laat het mijne bede zijn bij den ingang van het Nieuwe, dat Gij mijn rechterhand moogt vatten en omklemd houden op den weg, tot het einde toe!

Dan immers is het mij goed!

Uwe hand toch leidt veilig en zeker, leidt naar Uwen raad, waarin Gij mij hebt liefgehad met een eeuwige liefde. Uwe hand leidt naar de eeuwige heerlijkheid, die Gij voor mij hebt weggelegd en voor al Uw volk van voor de grondlegging der wereld.

Gij weet, waar het langs moet, ik ben van gisteren en weet niets. Gij ziet alle dingen in het licht van het einde, dat Gij in liefde voor mij hebt bestemd. Gij zijt de Alwijze en weet of voorspoed dan wel tegenspoed, gezondheid dan wel krankheid, rijkdom dan wel armoede, vreugde dan wel smart, leven dan wel dood goed zijn voor mij. En Uwe hand is sterk. Geen vijand, die mij uit Uwe hand zal kunnen rukken, als Gij mijn rechterhand gevat hebt. Geen pad zoo nauw of ik kom er wel door, geen weg zoo glibberig of ik kom er wel over, geen bende zoo groot en sterk of ik dring er wel door, als Gij mijn rechterhand omklemd houdt . .

Dan ook alleen zal ik nabij U kunnen blijven en mijn vertrouwen kunnen stellen op den Heere Heere!

Laat Gij mij los, dan zink ik in de diepte!

Dan wijken mijne treden uit en glijden mijne voeten van den weg.

Dan vrees ik voor de toekomst, geleerd door het verleden.

Maar houdt Gij mij bij de hand en mag ik Uwe sterke rechterhand om de mijne geklemd voelen, dan vrees ik niet, maar ga ik moedig voort, welgemoed en wetende, dat alle dingen tot mijne zaligheid gedijen.

Laat zoo mijn bede zijn en blijven in het jaar dat weer voor mij ligt!

En laat op mijn bede het kalme vertrouwen in mijn hart heerschen, waarin ik blijde zingen mag:

'k Zal dan gedurig bij U zijn,  
In al mijn nooden, angst en pijn;  
U al mijn liefde waardig schatten,  
Wijl Gij mijn rechterhand woudt vatten.  
Gij zult mij leiden door Uw raad,  
O God, mijn heil, mijn toeverlaat;  
En mij, hiertoe door U bereid,  
Opnemen in Uw heerlijkheid.

H. H.

## BEGINSELLEVEN IN DE MAATSCHAPPIJ

Het moderne leven staat in het teken van vereeniging.

Dit geldt op schier elk gebied des levens.

De moderne mensch beseft de waarheid van het spreekwoord: "Eendracht maakt macht." En men vereenigt zich om samen te bewerkstelligen, wat men alleen onuitvoerbaar acht. Overal openbaart zich deze drang tot vereeniging. Men spreekt en schrijft er over. Men veroordeelt alle verbroekeling en alleenstaan. En men prijst vereeniging aan.

Zoo is het op kerkelijk gebied. Al het verschil in belijdenis, dat er bestaat, wordt hoe langer zoo meer afgekeurd, gelaakt. Samenkomsten worden gehouden, die een poging vertegenwoordigen om tot eenheid van alle kerken te komen. Waarom zou, wat zich thans Baptist noemt niet in een kerkverband kunnen verkeer met wat thans een Presbyteriaan zich noemt? Waarom zouden alle bestaande Christelijke Kerken, ook de Roomsche mede inbegrepen, den moed opgeven, om nog eenmaal in haar uitwendige verschijning te openbaren, wat ze toch eigenlijk zijn, en het woord des Heilands realiseeren: opdat zij allen één zijn? En men heeft er zeer veel voor over, om tot die eenheid te geraken . . . zelfs de waarheid!

Niet anders is het op politiek gebied. Men begint zeer sterk te beseffen in onze dagen de saamhoorigheid aller natiën. De natiën der wereld, vormen ze ten slotte niet één groote broederschap, de broederschap der menschheid? En was het juist niet het gemis van besef dezer werkelijk bestaande broederschap, die in het verleden de oorzaak is geweest van zooveel jammer des oorlogs? Vereeniging is ook hier eisch. Als maar eens de idee van een Statenbond van Europa en een wereld-volkeren-bond gerealiseerd zal zijn dan zal men over opkomende geschillen niet meer naar het zwaard grijpen, maar die kunnen beslechten op vriendschappelijke wijze en in den weg des vredes. Wereldvrede wil men. En tot verwerkelijking van wereldvrede zoekt men vereeniging van alle natiën.

En niet het minst doet zich deze drang tot vereeniging gevoelen op maatschappelijk gebied.

Voor al het terrein van den arbeid, den handel en nijverheid staat onze eeuw in het teken van vereeniging.

Getuigen hiervan zijn de vele en machtige vakvereenigingen, de vereenigingen van arbeiders, zoowel als de werkgevers-vereenigingen, de co-operatieve maatschappijen te stad en te land, de machtige handelsmaatschappijen, de "trusts," die er ook vooral in ons land worden gevonden.

En de samentrekking, de consolidatie werkt nog steeds door.

Niet alleen dringt de wet der concurrentie steeds meerderen om zich aaneen te sluiten, maar ook gaan de machtige ondernemingen op handelsterrein zoowel als op industrieel gebied de kracht van den enkeling

verre te boven. Eenmaal op den weg van vereeniging wordt men steeds meer tot consolidatie gedwongen.

En dit brengt mede, dat er voor den enkeling, voor hem die weigert mee te doen en zich aan te sluiten op maatschappelijk gebied, om welke reden dan ook, hoe langer hoe minder plaats overblijft in de maatschappij.

Vereeniging wordt dwang.

Voor den kleinen man van zaken begint het steeds moeilijker te worden om zichzelf te handhaven. Hij wordt er eenvoudig uitgedrongen. Hij bezit niet de macht om zichzelf staande te houden tegenover de enorme corporaties, die hem aan alle zijden omringen. Tegen haar is hij niet opgewassen. En hij zoekt zijn heil in de poging om ook een deel te worden van de groote maatschappijen. Of hij wordt opgeslokt.

En op het gebied van den arbeid wordt het steeds moeilijker om werk te krijgen of te houden, tenzij men zich wil aansluiten bij een der bestaande unions. Hier ter stede is het zelfs reeds voorgekomen, dat de beweging van de werkgevers zelf uitging, om hunne geëmployeerden te dwingen zich bij de union aan te sluiten. Men stelde hen eenvoudig voor de keuze: lid worden of de fabriek verlaten.

Zoo wordt het voor den Christen een benarde positie. Men denke hier niet te licht over.

Want immers, vereenigingen hebben haar grondslag. Ze hebben een basis waarop ze staan, een declaratie harer grondbeginselen, waarvan ze uitgaan in de praktijk des levens. Ze stellen zich een doel voor oogen. En ze nemen middelen te baat en slaan zekere wegen in, om dat doel ook te bereiken.

En men wordt slechts lid van eenige vereeniging, hetzij werkgevers of werknemersvereeniging, op welk gebied der maatschappij dan ook, door dat men zich homogeen verklaart met dien grondslag, instemming betuigt met de beginselen harer reglementen, belooft om door de middelen en langs de wegen, welke zij aanwendt en bewandelt, mede te werken tot het bereiken van het voorgestelde doel.

Dat kan niet anders.

Lid worden is één worden met het lichaam waarbij men zich aansluit.

En wie zóó lid wordt is verantwoordelijk voor God en menschen voor alles wat zulk eene vereeniging doet overeenkomstig haar grondbeginselen.

De mogelijkheid, om zich buiten verantwoordelijkheid te stellen door te protesteeren zoodra de vereeniging in concrete gevallen iets doet, dat in strijd is met Gods Woord, is eenvoudig buitengesloten. Wel is deze mogelijkheid meer dan eens verdèdigd. Zelfs is ze synodaal gehandhaafd door de Synode der Chr. Geref. Kerken in 1926. Doch zulk eene voorstelling is valsch en zeer bedriegelijk. Men sprak zijn instemming eenmaal uit met de grondbeginselen der vereeniging. Men beloofde op hare wijze mede te werken tot de verwerkelijking van het doel, dat zij zich voorstelde. Men gaf daardoor zijn recht op protest prijs. En men is verantwoordelijk, zoolang men lid is.

En zoo wordt de vraag langzamerhand: aansluiten of geen brood.

Ik besef wel, dat op deze wijze de zaak op haar allerschrilst wordt voorgesteld.

Zoo is thans de toestand in het algemeen nog niet.

Voor de meesten is het nog slechts een kwestie van meer of minder brood. En zoolang als de vraag niet ernstiger is, zal ze ook gemakkelijk te beslissen zijn. Immers dan is ze nog geen beginselkwestie voor den Christen. Wie om meerder rijkdom niet aarzelt om zijn beginsel te verloochenen, met de wereld mee kan leven, staat op zeer bedenkelijk laag peil, kan geen Christen heeten, als hij daarvan niet wordt bekeerd. De rijkdommen dezer wereld zullen hem al meer en meer verstrikken, tot in de hel toe.

Dit moge een harde waarheid zijn, maar er zal wel niemand onder ons zijn, die haar zou durven ontkennen. Wie op deze wijze de wereld wil gewinnen lijdt de schade zijner ziel. Wie op deze wijze zijn leven zal willen behouden, die zal hetzelfde verliezen. Daar helpt niet aan. Het is eene onverbidde lijke waarheid, dat gij God niet kunt dienen en den Mammon.

Daarom willen wij met opzet de kwestie dan ook niet zoo stellen, dat ze slechts voor de keuze plaatst: aansluiten of minder brood.

Die keuze kan voor den Christen ten slotte niet moeilijk zijn, als aansluiting zou inhouden een verloochening van zijn Heer.

Dan zegt hij zonder aarzeling: minder brood.

Daar kan hij geen oogenblik over in twijfel staan.

Maar we willen de kwestie in haar allerschrilsten vorm stellen. Als het zoo is en straks zal worden, dat we voor de keuze komen te staan: aansluiten of geen brood, wat dan?

Zoo alleen wordt het een beginselkwestie.

Maar leert ook de Schrift niet, dat we mogen verwachten, dat de dagen komende zijn, waarin het ook werkelijk zoo zal worden, dat men niet zal kunnen kopen of verkoopen, tenzij men het merkteken van het beest wil dragen aan voorhoofd en rechterhand? Kopen en verkoopen! Daar hebt ge de ziel van het maatschappelijke leven! Wie dat niet kan heeft geen brood, geen plaats in de maatschappij, is een paria geworden.

Welnu, daarom mogen en willen we de vraag niet anders stellen.

Beginselen moeten niet worden vervaagd. Hoe scherper ze in hunne consequenties worden gesteld, hoe beter.

Bovendien, zoo wordt ons de vraag immers ook niet zelden gedaan. Als men de broederen soms wijst op het verkeerde van zekere vereenigingen, dan stelt men de vraag niet zelden zoo: ja, maar wat moeten wij dan? Geen werk hebben? Geen brood? Moeten we dan niet in het onderhoud van onze gezinnen voorzien? We kunnen toch niet uit de wereld gaan?

En al is er in zulk vragen ook altijd een element, dat onaangenaam aandoet, omdat de toestanden nog niet zoo zijn als in de vragen wel wordt voorgesteld,

toch ligt er een goed element in en geven ze u gelegenheid om een gezond en beslist antwoord te geven.

De Heiland gaf op soortgelijke vragen ook een absoluut antwoord. Als uw oog u ergert en in den weg staat om het eeuwige leven in te gaan, pluk het dan uit en werp het van u! Als uw hand u ergert, houw ze af en werp haar van u! Maar moet ik dan niet zien? Het is beter niet te zien dan naar de hel te gaan!

Wij spreken nu niet over de union-kwestie in het bijzonder.

Deze is al te veel uitgeschakeld, alsof zij alleen om oplossing riep.

Wij schrijven thans over alle vereenigingen, van welken aard ook.

Er is terecht op gewezen, dat onze kerken in 1926 een fout begingen, toen ze een besluit passeerden in betrekking tot de labor-unions alleen. En er kwam dan ook al spoedig protest. In de eerste plaats begingen we de fout, dat we een uitspraak deden, zonder deugdelijke gronden voor die uitspraak aan te voeren. 't Klonk wel een weinig paapsch, schoon 't niet zoo was bedoeld; een lid der union kan geen lid onzer kerken zijn! Zoo mag de gemeente Gods zeker niet worden behandeld. Wij schamen ons persoonlijk dan ook diep voor de wijze, waarop dat besluit er door ging. Gaarne bekenne we het. Zoo moeten we 't nooit weer doen. Zoo worden ook geen problemen opgelost, maar krijgen we slechts weer gebod op gebod en komen we weer onder de wet.

Maar bovendien gaf het ook ergernis, en niet ten onrechte, dat we slechts gesproken hadden van het lidmaatschap der labor-unions. Daarmede was het immers niet goed, zoo sprak men zich uit. Het probleem ligt veel dieper en is veel wijder van omvang. Het betreft niet alleen de arbeiders, maar ook de werkgevers. Er is allerlei consolidatie, er zijn vele vereenigingen in onzen tijd. Waarom dan alleen te spreken van de unions? Dat is niet recht.

Daarom willen we er nadruk op leggen, dat wij thans niet schrijven over de unions in het bijzonder, maar over de vereenigingsdrang in de maatschappij in het algemeen.

Wij schrijven ook niet om een oplossing te bieden van mogelijke en werkelijke moeilijkheden, die in het praktische leven opkomen, als we willen leven uit beginsel en de waarheid willen handhaven. Daartoe gevoelen we ons niet in staat. En bovendien plaatst hij ons voor een niet op te lossen moeilijkheid, die ons zou vragen, hoe hij de wereld zou kunnen behouden en het eeuwige leven beërven.

Zelfs is het ons doel niet met dit schrijven, om eenigszins richting te geven aan mogelijke besluiten, die zouden kunnen worden genomen op een volgende vergadering onzer Classis of om daarop invloed uit te oefenen. Dit alles is voor ons op het oogenblik van minder belang.

Nog minder ligt het in onze bedoeling om te komen tot het organiseeren van Christelijke vereenigingen

van werkgevers en werknemers, zooals de poging hier vroeger wel is gewaagd. Wel zouden we gaarne vergaderingen zien belegd van al onze mannen, waarin we samen de dingen eens konden bespreken in broederzin. Maar overigens zien we ook in z.g.n. Christelijke Unions geen heil.

Maar we willen onszelf voor het beginsel plaatsen en dat in zijn allerschrilsten vorm.

En als we dan voor de ernstige vraag komen te staan: *lid worden of geen brood?*

En als er dan eens nergens meer uitkomst is?

Wat dan?

Daarop willen we het antwoord niet schuldig blijven.

Allereerst geven we daarop ten antwoord, dat ge in dat geval voor de even ernstige vraag komt te staan: kan ik met een vrij geweten voor mijn God mij aansluiten bij de vereeniging, waarvan ik lid zou moeten worden om brood te hebben? Zijn hare grondbeginselen in overeenstemming met den Woorde Gods? Houdt het geen verloochening van den Naam mijns Gods en mijns Heilands in, maar kan ik dien, ook als lid dier vereeniging blijven belijden, Zijn eer in haar midden handhaven, als ik mijn naam zet onder hare reglementen en mij homogeen verklaar met haar doel en praktijken?

Indien gij voor God en uw geweten hierop bevestigend kunt antwoorden, dan is, wat uw persoonlijk leven betreft, de zaak beslist.

Dan hebt ge geen moeite meer. Dan wordt ge lid en neemt de verantwoordelijkheid op u, in de volle overtuiging, dat ge ook in het midden en door middel van de vereeniging, waarvan ge lid zijt, Gods eer zult bevorderen en strijden zult voor de zaak van Christus.

Uw probleem is opgelost.

Maar indien het antwoord op die vragen ontkenkend moet zijn?

Dan is uw probleem eveneens opgelost. Dan wordt ge geen lid, ook al hebt ge geen brood.

Zoo is het de eisch van het beginsel. Dit kan ook uw brood, uw vrijheid, zelfs uw leven eischen.

Wilt ge dien weg ten slotte niet uit, wilt ge, in weerwil van het feit, dat ge wel overtuigd zijt, dat ge door lid te worden van zekere vereeniging homogeen wordt met de wereld en hare beginselen verdedigt, terwijl ge den Naam uws Gods verloochent en Hem buiten uw leven sluit, dan ligt dit niet daaraan, dat het probleem niet werd opgelost, maar omdat ge den weg der waarheid hebt verlaten en het beginsel hebt verloochend.

Maar wilt ge in de waarheid wandelen en het beginsel getrouw blijven, dan is uw keuze beslist.

Ge doet dan de goede keuze.

Ge kiest dan voor God ook zonder brood.

En dan kan onze positie in de wereld wel zeer benauwd worden. Zoo is het ons trouwens voorspeld: in de wereld zult gij verdrukking hebben.

Dan komt er strijd en lijden.

Maar ge doet de goede keuze.

Want het is beter met de leegge broodmand naar den hemel te reizen, dan met een volle broodkorf naar de hel te gaan!

H. H.

## GEBED

Genadig God, die in mijn boezem leest!

Ik vlied tot u en wil, maar kan niet smeeken,  
Aanschouw mijn nood, mijn neergezonken geest,  
En zie mijn oog van stille tranen leken!

Ik smeeek om niets, hoe kwijnend, hoe bedroefd,  
Gij ziet me een prooi van mijn bedwelmden zinnen.  
Gij weet alleen hetgeen uw kind behoeft,  
En mint het meer, dan ooit zich-zelf kan minnen.

Geef, Vader, geef aan uw onwetend kroost,  
Hetgeen het zelf niet durft, niet weet te vragen!  
Ik buig mij neer; ik smeeek noch kruis, noch troost;  
Gij, doe naar uw ontfermend welbehagen!

Ja, wond of heel; verhef of druk mij neer;  
'k Aanbid Uw wil, hoe duister in mijn oogen;  
Ik offer me op, en zwijg, en wensch niet meer;  
'k Berust in U, ziedaar mijn eenigst pogen!

Ik zie op U met kinderlijk ontzag;  
Met Christen hoop, noch flauw, noch ongeduldig;  
Ach, leer Gij mij hetgeen ik bidden mag!  
Bid zelf in mij, zoo is mijn beë onschuldig.

—Bilderdijk.

## PROGRAM

On New Year's Evening

by

The Junior Boys' Society

D A V I D

of the

Fuller Ave. Protestant Reformed Church.

Place: *The Church Building*

Come and enjoy the work of our boys.

Speech by Rev. H. Hoeksema.

Subject: The Young Man David.

Ik ben zoo nietig, Gij zoo groot,

Ik arm, en Gij zoo rijk;

Ik, raadloos; Gij, hebt raad in nood

En redding te gelijk.

Ik smaak Uw liefde in vreugde en smart,

Gij zijt alom nabij,

En leg ik stil de hand op 't hart,

Ik voel, ook daar zijt Gij.

## THE CHRISTIAN AND THE WORLD

The phrase "of the world" denotes the relation which the Church sustains to the world. It signifies that the Church was given to the world as light; that this light must shine, in order that men (the elect) may glorify God.

"A city set upon a hill cannot be hid, Neither do men light a candle and put it under a bushel but on a candlestick; and it giveth light unto all that are in the house. Let your light so shine before men, that they may see your good works and glorify your Father which is in heaven." The Church, then, is a city. Scripture frequently calls the church a city. "There is a river, the streams of which shall make glad the city of God" (Ps. 46:4). "Great is the Lord, and greatly to be praised in the city of our God, in the mountain of His holiness. Beautiful for situation, the joy of the whole earth, is Mount Zion, on the sides of the north, the city of the great King" (Ps. 48:12). Abraham is said to have looked for a city that hath foundation, whose builder and maker is God (Heb. 11:12). But ye are come unto Mount Zion, unto the city of the living God, the heavenly Jerusalem . . . (Heb. 12:22). And I John saw the holy city, new Jerusalem, coming down from God out of heaven, prepared as a bride, adorned for her husband (Rev. 21:2).

The church a city, the people of God, a distinct commonwealth, a disparate society, constituted of such as have been redeemed to God by the blood of the Lamb out of every kindred, tongue, people and nation — a chosen generation, a royal priesthood, a holy nation, a peculiar people, whose King supreme is God.

This city cannot be hid, as it sets on a hill. Calvin's commentary on this utterance, reads as follows: "This means, that they (the apostles and the pastors) ought to live in such a manner, as if the eyes of all were upon them. And certainly, the more eminent a person is, the more injury he does by bad example, if he acts improperly. Christ, therefore, informs the apostles, that they must be careful to live a devout and holy life, than unknown persons of the common rank, because the eyes of all are directed on them, as to lighted candles; and that they must not be endured, if their devotion and uprightness of conduct, do not correspond to the doctrine of which they are ministers . . . . After having taught the apostles that, in consequence of the rank in which they are placed, both their vices and their virtues are better known for good or bad example, he now enjoins them to so regulate their life, as to excite all to glorify God."

The assertion that all eyes are upon such as do occupy positions of prominence and that the vices and virtues of such persons are better known for good or for bad example, and that, finally such persons should, for that reason, be careful to live devout lives is all very true in itself. However, such are not the sentiments circulating through Christ's words. Such, very

plainly, was not His point of view.. The matter upon which He was discoursing was not the conspicuousness of the Church or the individual Christian as such, but the duty of this church to render itself conspicuous by letting its light shine. The Christian, being light, must emit light, may not cover his light by his vices. Doing so, he places himself under a bushel.

By others it is maintained that Christ meant to caution his people against retreating from the affairs of the larger world into the smaller circle of their own. Doing so, they place their light under a bushel, come down from the crest of the hill to the valley below. The believer, Christ is supposed to have meant to say, should cast him in the deep stream, or take his seat in high places, enter, let us say, politics, engage in big business, join the union, in a word, mount himself upon the candlestick. If one of the gifted God's people could persuade his countrymen to elect him president of our own United States of America, the angels in heaven would rejoice, so it is argued. For this particular disciple, having been raised to the aforesaid height, would be shedding his light over the vast expanse of our land from one of its borders to the other.

It is altogether possible that such a one would be hailed by men as a great light. It is a matter of doubt, however, whether the light radiated would continue to be the light of Christ. The world refuses to come to this light, so that this particular disciple might soon conclude that he had better place his pure light of heaven under a bushel, would he get along. Be this as it may, it must not be supposed that Christ was urging His disciples to make themselves conspicuous in the aforesaid sense when He said, "*Let shine your light.*" This, of course, is no plea for the view that the believer may not take a hand in helping to run the affairs of the state, that he may not hold office. The question confronting us in respect to the matter at hand, is whether Christ in this particular discourse or in any other discourse of His, urged His followers to seek places of prominence in this world. Fact is, no such admonition ever passed from His lips nor from the lips of His servants — the apostles. Paul does say: "And that ye study to be quiet, and to do your own business, and to work with your own hands as we commanded you; that ye may walk honestly toward them that are without, and that ye may have lack of no man" (I Thess. 4:14, 15). And again: "Now we command you brethren, in the name of our Lord Jesus Christ, that ye withdraw yourself from every brother that walketh disorderly, For yourselves know how ye ought to follow us: for we behaved not ourselves disorderly among you; neither did we eat any man's bread for naught; but wrought with labor and travail night and day, that we might not be chargeable to any of you; Not because we have not power; but to make ourselves an example unto you to follow us. For even when we were not with you, this we commanded you,

that if any would not work, neither should he eat . . ." (II Thess. 3:6-13).

Here the believer is told how he should conduct himself as a member of society. He may not lead a shiftless life, eating the bread of another. But nowhere in Scripture is he told that he should contend with his fellows for a place in the limelight for the reason that the world may know he is on earth. The matter Scripture stresses is godly conduct. To let our conversation be in heaven is the great injunction of the Lord. "If ye be risen with Christ, seek those things which are above, where Christ sitteth on the right hand of God. Set your affections on things above, not on things of the earth. For ye are dead and your life is hid with Christ in God. When Christ who is our life shall appear, then shall ye also appear with Him in glory. Mortify therefore your members which are upon the earth . . . But now ye also put off these: anger, malice, wrath, blasphemy, filthy communications out of your mouth. Lie not one to another, seeing that ye have put off the old man with his deeds . . . Put on therefore as the elect of God, holy and beloved, bowels of mercies, kindness, humbleness of mind, meekness, longsuffering, forbearing one another and forgiving one another, if any man hath a quarrel against any; even as Christ forgave you, so also ye do" (Col. 3).

Once more, a city on a hill cannot be hid. A city will not be passed by unnoticed. Not in Christ's day at least when travel was slow and dangerous and the attending difficulties many. A city spied in the distance was therefore a welcome sight. Behind its walls the weary wayfarer would retreat for the night and be safe against the prowling beast. Add to this because of its position alone, the city set on a hill is most conspicuous so that it cannot in truth be hidden. In the last instance, however, it was God's city of light on earth — the church — that Christ had before His eye, so that the thought circulating through His speech must be, then, that the church, by reason of its emitted light, is as conspicuous as a city set on a hill. The individual Christian is here enjoined to render himself noticeable not by seeking places of prominence in the world, but by radiating the light kindled within his bosom by the Spirit of Christ, in that particular station in life where Providence placed him. It is a mistake, then, to appeal to the aforesaid Scripture in support of the contention that the believer should aspire to a seat in Congress or join himself to a labor union in order to provide himself with an opportunity for letting shine his light.

Christ does not say, it should be noticed, that the burning candle and the city cannot be hidden. Had He said so, He would not have added, "Let your light so shine." The burning candle can be placed under a bushel, and the city might have sprung up in the valley. As the measure in this case would hide the candle, so the hills would hide this city. The believer, too, can

hide his light by projecting that part of self which ought to be put off, to-wit, the old man of sin. And the church, likewise, ceases to be seen when it looses sight of its calling, and involves itself in the secular affairs of this life. Ascending the hill to its crest, coming from under the bushel to mount the candlestick are processes constituting the other side of the mortification of earthly members. In a word, the church is the city on the hill when it preaches and lives the Word, and the burning candle mounted upon the candlestick is the emblem of the believer whose conversation is in heaven.

The city on the hill cannot be hidden. A church emitting its light will not fail to attract attention to itself. By the world, this city is cursed; the walking altars of Jehovah despised. The prophets were, Christ was. So, too, His followers, especially in the first few centuries of our own age. The eyes of the world were upon the disciples of Christ of that day. For they let shine their light. Were they men of high estate, these disciples? Not according to the testimony of the apostle which reads: "For ye see your calling brethren, how that not many wise men after the flesh, not many mighty, not many noble are called: but God hath chosen the foolish things of the world to confound the things which are mighty" (I Cor. 1:21, 26). It was these foolish men after the flesh, men devoid of power, ignoble and weak things who in that day attracted to themselves the attention of the world.

History cannot once be appealed to in support of the contention that the candle on the candlestick is the big and useful man to whom the world will lend an ear and for whom it makes room. The joint testimony of history is that the city on the hill is the persecuted church, constituted of such as had trials of cruel mockings and scourgings, yea, moreover of bonds and imprisonments. The light of the church shines brightest when its members are men of low estate, occupying humble places. There is a reason then why the Bible turned out to be a written record of God's message to a persecuted church, to a church buffeted by a world incensed by the living testimony of the just.

*Let your light shine.* A very necessary admonition. For the inhabitants of the city on the hill may be tempted to hide their light under a bushel for more than one reason. As was said, the light emitted incenses the adversaries of the Lord, who, infuriated by the light lay siege to the city of God. In order to pacify the wolves without, the citizens of the city of God may be tempted to obscure their light. This may not be done. Let shine your light.

There may still be another reason why believers should want to render their light inconspicuous. It may happen that the crave to again sit at the fleshpots of Egypt becomes strong. In the city on the hill are no fleshpots, but the manna from heaven, good for food, and the pure water from the rock. However, when in a carnal mood, the citizens of the celestial city

go to weeping and say: "Who shall give us flesh to eat. We remember the flesh which we did eat in Egypt freely, the cucumbers and the melons, and the leeks and the onions and the garlic: but now our soul is dried away: there is nothing at all, besides this manna before our eyes." However, these fleshpots and cucumbers, and leeks and melons and onions and garlic thrive in Egypt. The Egyptians must be pacified, their favor won, before they can be expected to admit the citizens of the aforesaid city to their fleshpots. This is done. Light are placed under measures and simultaneously the Egyptians lauded as a people of superior virtue, shaming by the fine moral quality of their deeds many a citizen of the kingdom of heaven. The Egyptians are told, further, that they are the blessed of the Lord. This flattering speech has its desired effect. The wrath of the adversary subsides. The long standing feud comes to an end. Light and darkness lock arms and make for the coveted fleshpots. With the aid of the goodwill and support of the Egyptian, the citizens of the city of light prosper, grow fat, become famous and the world deems them worthy. But let it be born in mind that while the flesh was still between their teeth, ere it was chewed, the wrath of the Lord was kindled against the people, and the Lord smote the people with a great plague. Num. 11:33.

Cucumbers and melons and leeks and onions and garlic — it is all good food. However, if not a gift of grace, if secured at the expense of a principle, we die while we eat. "And while the flesh was yet between their teeth . . . the Lord smote the people with a very great plague." If the flesh and the cucumbers and the onions and the garlic are ours because of our having obscured our light, we may feel assured that we shall come to grief.

Seated at the Egyptian fleshpots, the citizens of the city of light feel ill at ease, as is evident from their attempt to compel Scripture to sanction their upward climb. We, so they say, are the light of the world. A city on a hill may not be hid. Nor do men light a candle and put it under a bushel but upon a candlestick. Hence, we have found our place. Forsooth, a nauseating distortion of Christ's words, indicating a shifting of emphasis from heavenly to earthly treasures, and the loss of both the desire and the inclination to serve as heaven's channel for heaven's light. True, it takes courage and means self-denial. For "this is the condemnation that light is come into the world, and men loved darkness rather than light, because their deeds are evil. For every one that doeth evil hateth the light, neither cometh to the light, lest his deeds should be reprov'd. But he that doeth truth cometh to the light, that his deeds may be made manifest, that they are wrought in God" (John 3:19, 20). And the holy city shall they tread under foot forty and two months (Rev. 11:12). And they went up on the breath of the earth, and compassed the camp of the saints about and the beloved city: and fire came down from God out of

heaven, and devoured them (Rev. 21:9).

*Let your light shine.* Light is life revealed. Let your light shine that men may see your good works. All the organs of self-expression are involved in this command, — the tongue, the hand, the eye, the foot. All must be placed in the service of the new man in order that this man may shine forth. "Wherefore lift up the hands which hang down, and the feeble knees" (Heb. 12:12). "Then the eyes of the blind shall be opened, and the ears of the deaf shall be unstopped. Then shall the lame man leap as a hart, and the tongue of the dumb sing" (Isa. 35:5, 6). "I thought on my ways and turned my feet unto my testimonies" (Ps. 119:59). "I have refrained my feet from evil ways that I might keep thy word" (Ps. 119:21). "So our eyes wait upon the Lord our God until he have mercy upon us" (Ps. 123:2). And my tongue shall speak of thy righteousness and of thy praise all the day long" (Ps. 35:28).

"And glorify thy Father in heaven." The light emitted attracts, then, as well as it repels, — attracts, draws those foreknown before the world's foundation. By the light of the church Christ draws all men — such He loved unto death — to Himself. These men, and none other, glorify God, so that this Scripture can neither be quoted in support of the view that the reprobate wicked, as a result of having been brought under the influence of *Common grace*, glorify God when they see the good works of Christ's followers.

The light shed, finally, is the believer returning to God whose workmanship he is. The good deeds done image the glories of God. He, then, is glorified.

G. M. O.

---

## WACHTEN

Mijn Heiland, ik wacht op Uw zegen,  
'k Zie uit naar Uw hulpe, mijn God!  
Leidt Gij mij op donkere wegen,  
Ik weet in Uw hand is mijn lot.

'k Wil hopen, en uitzien, en wachten,  
Tot eens mij Uw licht weer verschiјnt;  
Geeft Gij tot den strijd niet de krachten?  
Sterkt Gij niet 't geloof, als 't verkwijnt?

Ik steun op mijns Heilands erbarmen;  
Ik weet het, Hij hoort naar mijn stem;  
Ik leg mij ter neer in Zijn armen;  
Ik wacht, 'k wacht gedurig op Hem!

---

Het stof keert wederom tot de aarde als het geweest is en de geest keert weder tot God die hem gegeven heeft.

## DE OFFERANDE DER VERZOENING

Zoo is dan Christus de eenige Hoogepriester, die van God verordineerd was, om Zichzelven en Gode een volk te verlossen en te reinigen, ijverig in goede werken. Waarom Hij in alles den broederen moest gelijk worden, opdat Hij een barmhartig en getrouw Hoogepriester zou zijn in de dingen, die bij God te doen waren, Hebr. 2:17. En tot die dingen, die door dezen Hoogepriester moesten worden verricht, behoorde ook, dat Hij het volk, dat Hem door den Vader gegeven was, de wereld der uitverkorenen, in een verzoenden staat zou stellen voor God. God wilde dit door Hem doen. Want God was in Christus de wereld met Zichzelven verzoenende, hunne zonden hun niet toerekenende en heeft het woord der verzoening in ons gelegd, II Cor. 5:19. En daarom kan deze Hoogepriester tot Zijn volk komen door Zijne gezanten met het ernstige woord: Laat u met God verzoenen, II Cor. 5:20. Want wij, die vijanden waren, zijn met God verzoend door den dood Zijns Zoons, Rom. 5:10. Iemand verzoenen wil zeggen: zijn staat zoo veranderen, dat hij voorwerp wordt van gunst en genade, daar hij eerst voorwerp was van toorn en gramschap. Het is geen geestelijk-ethisch begrip, maar een rechterlijke idee. Het woord *verzoenen* ziet niet op een daad van hartveranderende genade, maar louter op een daad, waardoor de staat van den zondaar voor God veranderd wordt. Hij staat van nature in een betrekking tot God, waarin hij niet anders kan verwachten dan Gods toorn; door de daad der verzoening wordt die betrekking zoo veranderd, dat hij kan deelen in de goede gunste Gods. Daarom spreekt de Schrift er dan ook nooit van, dat God en mensch met elkander zijn verzoend, God met den mensch en de mensch met God. Ook leert de Schrift niet, dat God Zichzelven verzoend heeft met de wereld, iets dat beteekenen zou, dat God zichzelven bij den mensch in de gunst heeft gebracht, hetgeen geen zin zou hebben. Doch de Schrift leert, dat God de wereld met Zichzelven heeft verzoend, hunne zonden hun niet toerekenende. Hij heeft een daad verricht, waardoor die wereld uit een staat van toorn en verdoemenis gebracht wordt in een staat van gunst en genade bij Zichzelven.

Deze daad der verzoening moest wel daarin bestaan, dat de oorzaak, waardoor wij lagen in een staat des doods en des toorns, werd weggenomen. Deze oorzaak is de schuld der zonde. Want het is krachtens de schuld der zonde, die we gemeenschappelijk dragen met geheel ons geslacht in Adam, en die we, in gemeenschap met dat geslacht, ook dagelijks meerder maken, dat we liggen onder het oordeel der verdoemenis en in den staat des doods. De schuld der zonde is de oorzaak van onzen onverzoenden staat tegenover God. Van nature liggen wij midden in den dood. Zal er verzoening komen, dan moet die schuld uit den weg geruimd, dan moeten onze zonden nimmermeer tegen ons kunnen getuigen. Doch die zonde kan niet uit den weg

worden geruimd dan in den weg der voldoening. God is recht. Hij kan Zichzelven, ook in Zijn heilig recht nimmer verloochenen. Hij kan niet vergeven en vergeeten, dan op de vaste grondslagen van Zijn eigen heilig recht. Zal dan ook de zonde der wereld worden weggenomen, dan moet er voldaan worden aan dat recht Gods. Geen verzoening zonder voldoening, dat staat vast. Een oppervlakkig modernisme mag deze vastigheden van Gods Verbond omver willen halen, voor de belijdenis van de Kerke Gods blijft dit eeuwig waar. Men late zich dan ook niet verleiden door oppervlakkig, even zondig als zoetsappig gebazel van een God, die liefde is, die medelijden kan hebben met Zijn zondig schepsel, en die daarom de zonde door de vingers kan zien van Zijne menschenkinderen en hun de zonden eenvoudig niet toerekent zonder meer. Zulk een redeneering is in den grond goddeloos, een aantasten van Gods deugden, een onteeren van Zijnen heiligen Naam, een omver halen van alle grondslagen van recht en gerechtigheid. En daarom, de Kerk blijve met hand en tand vasthouden aan de belijdenis, dat er geen verzoening kan plaats hebben dan door voldoening en dus in den weg van het heiligst recht. Doch voldoening, waardoor de schuld der zonde kan worden weggenomen, kan er niet komen, dan in een weg van lijden, in en door het brengen van een offer, dat opweegt tegen de schuld der zonde, die bedreven is. Zedelijk kwaad kan alleen uit den weg geruimd worden door een zedelijke betaling van schuld. En zulk een zedelijke betaling kan alleen daarin bestaan, dat een lijden wordt geleden door den schuldige, dat gelijk is in diepte aan de grootheid der schuld. Zoo staat het met Gods heilig recht. Als in de balans van dat recht de schuld en het lijden voor die schuld van den schuldige worden gewogen, dan moet er evenwicht zijn. Daarom is er geen voldoening dan door het lijden van de straf op de zonde. En die straf, dat lijden, dat alleen de zonde kon wegnemen is het lijden des doods in al zijn diepte en beteekenis.

Als de Schrift dan ook leert, dat God in Christus de wereld met Zichzelven verzoend heeft, dat Christus een getrouw en barmhartig Hoogepriester is geweest en is, die de zonden des volks moest verzoenen en verzoend heeft, dat Hij het Lam Gods is, die de zonde der wereld wegneemt, dat Hij Zelf onze zonden gedragen heeft op het hout, zoodat door Zijne striemen ons genezing is geworden, dat Hij zijn ziel gesteld heeft tot een rantsoen voor velen en dat Hij een verzoening is voor onze zonden en voor de zonden der geheele wereld, dan ligt in deze leer der Schrift altijd weer uitgedrukt, dat de Heiland in de plaats van Zijn volk en ten hunnen behoeve de zedelijke schuld der zonde voor hen heeft betaald en dat wel door het brengen van zijn geheel eenige offerande, waardoor de Hoogepriester Zelf het lijden leed, dat opwoog tegen de grootheid der schuld van Zijn volk. Zijn lijden is plaatsvervangend, is geheel voldoende aan de schuld, en is juist daarom een verzoenend lijden. Hoe dit mogelijk was, hoe een ander

in onze plaats zulk eene zedelijke schuld kon betalen, hoe het lijden van den Eénen Onschuldige kon betalen voor de vele schuldigen overeenkomstig Gods heilig recht, dit alles kunnen we later bespreken. Als dit maar eerst vaststaat, dat deze eenige Hoogepriester een plaats vervangend en volkomenlijk voldoende lijden heeft gedragen voor degenen, die Hem de Vader gegeven had, en dat langs dezen weg dit volk verzoend is geworden met God den Heere.

Deze leer van het voldoende en plaatsvervangend lijden van Christus is op allerlei wijze ontkend. Men trachtte dan hetgeen de Schrift aangaande dit lijden van den Heiland, op andere wijze te verklaren. De belijdenis der Kerk bestempelde men met den naam van bloed-theologie. Men verachtte haar. En men schoof andere theoriën in hare plaats. Zoo is daar in de eerste plaats de beschouwing, die bekend staat onder den naam van *Moreele Theorie*. Volgens deze beschouwing was het lijden van Christus noch eene betaling van schuld noch ook plaatsvervangend. De bedoeling der Schrift zou in het geheel niet zijn om te leeren, dat Christus gestorven is om voor de schuld der zonde te betalen. Neen, de bedoeling van deze overgave des Heilands is geweest om verbeterend in te werken op den geestelijk-zedelijken toestand der menschen. Christus heeft ons een navolgenswaardig voorbeeld nagelaten van een lijden voor recht en waarheid. Of ook, God heeft in het lijden van Christus getoond, dat Hij mede wilde lijden met ons. In elk geval, hoe men zich ook dit lijden in zijn eigenlijk karakter denkt, de bedoeling is geweest, niet om te betalen voor de schuld, maar om een zedelijken indruk achter te laten bij de menschen en alzoo een verbeterenden invloed uit te oefenen. Het behoeft nauwelijks gezegd te worden, dat heel deze voorstelling lijnrecht indruischt tegen alles, wat de Heilige Schrift ons leert van onzen natuurlijken staat tegenover God, van onze verlossing en van het karakter en de beteekenis van Christus' lijden. Wat het eerste betreft, de Schrift leert niet, dat wij in eerster instantie behoefte hebben aan verbetering, maar aan verzoening en vergeving. De zonde is niet slechts een zedelijk kwaad, een ons aanklevend zedelijk gebrek, waarvan we in den weg van verbetering kunnen worden verlost, maar zij is allereerst overtreding van Gods wet, vertrapping van Gods heilig recht en wij liggen krachtens de schuld onder het oordeel des doods. "Op den bodem aller vragen ligt der menschen zondeschuld." Daarom kan de verlossing dan ook nooit liggen in eenige zedelijke verbetering. Want in de eerste plaats is alle ware verbetering eene onmogelijkheid, zoolang als wij niet met God verzoend zijn. Heiligmaking zonder rechtvaardigmaking, bevrijding van de overheerschende macht der zonde en des doods zonder voldoening, is niet mogelijk. Heel de moderne poging tot wereldverbetering zonder verlossing in het bloed van Christus is zoo onmogelijk als ze God-onteerend is. Maar in de tweede plaats zou verbetering, ook indien ze werkelijk moge-

lijk mocht worden geacht toch nooit verlossen van den last der schuld. Door verbetering onzerzijds wordt het bedreven kwaad niet goed, noch ook uit den weg geruimd. En eindelijk, wat het lijden van Christus zelf betreft, is het metterdaad waar, dat de Schrift leert, hoe de Heiland ons in dat lijden ook een voorbeeld heeft nagelaten, maar toch nooit zonder er eerst nadruk op te leggen, dat dit voorbeeld alleen van kracht kan zijn, dengenegen, die eerst in het bloed des kruises het bloed der verzoening door voldoening hebben gezien door het geloof en uit dat geloof gerechtvaardigd zijn voor God. Dat lijden wordt een verzoening voor de zonden genoemd, I Joh. 2:2; Hebr. 2:17. Door het lijden heeft God de gemeente verkregen door Zijn eigen bloed, Hand. 20:28. Het lijden is een rantsoen, een prijs, die betaald wordt, en Christus heeft de gemeente duur gekocht, I Cor. 6:20; 7:23; Openb. 5:9. En heel de Schrift door wordt het lijden van den Heiland voorgesteld als geleden, niet alleen ten behoeve van, maar ook in de plaats van Zijn volk. Bovendien is op deze moreele theorie aan te merken, dat op deze wijze de dood van Christus geen openbaring kan worden geacht van Gods liefde, maar een onnoodig overgeven van Zijn Zoon in het allerdiepste lijden, dat ooit op aarde geleden werd, een gruwelijk schouwspel. Immers, indien het slechts om eenige zedelijke verbetering te doen ware geweest, zou de Heere God deze op gansch andere wijze wel hebben kunnen bewerkstelligen dan door de overgave Zijns Zoons. Men moge dan verachtelijk de belijdenis der Kerk bestempelen met den naam van bloed-theologie, maar de moreele theorie is metterdaad niet anders dan een lichtvaardiglijk en afgrijselijk spelen met het allerheiligste.

Een andere beschouwing, die te kort doet aan de leer der Schrift ten opzichte van het lijden van Christus, staat bekend onder den naam van gouvernementeele theorie. Zij is afkomstig van Hugo Grotius. De idee dezer beschouwing is, dat God Christus doet lijden, niet als een verzoening voor de zonden en eene betaling der schuld, maar als eene bloote *betooning* of vertoonning van Zijne rechtvaardigheid. Zal de zondaar gered worden van den dood, zoo redeneert men bij deze beschouwing, dan zal het noodzakelijk zijn dat hij eerst leere om Gods recht te erkennen. Gods recht moet blijven gehandhaafd in de consciëntiën dergenen, die verlost worden. Daartoe is niet noodig, dat de straf in den vollen zin des woords voltrokken worde en dat aldus strikt voldaan worde aan Gods recht. Dit zou zelfs niet kunnen, want de straf der zonde is de eeuwige dood. En als de schuldigen in den eeuwigen dood zouden verzinken, zou daarmee ook alle verlossing onmogelijk gemaakt zijn en Gods plan ter verlossing verijdeld zijn. Doch noodig is dit niet. Wel moet echter de mensch tot de erkenning worden gebracht, dat hij ten volle dezen eeuwigen dood heeft verdiend en dat God rechtvaardiglijk hem in dien dood zou kunnen storten. Erkent de zondaar dit, dan is hiermede in de consciëntie des menschen het recht Gods gehand-

haafd en kan de mensch in den weg van boete en schulderkennis weer in Godes gunst worden opgenomen. Zijn schuld wordt hem dan vergeven en hij kan het eeuwige leven beërven. Welnu, tot deze erkenning van Gods recht en van zijn eigen schuld brengt God den mensch door het doen ingaan in het lijden des doods van Zijn Zoon. Deze dood is een betooning van Gods rechtvaardigheid voor het oog van den zondigen mensch. In den dood van Christus toont God, wat Hij rechtvaardiglijk aan allen had kunnen doen. Zooals een generaal soms kan doen met een muitend regiment, zoo doet God met de zondige menschheid. Zou de generaal in strikten zin het recht handhaven, hij zou het geheele muitende regiment moeten neerschieten. Doch in plaats daarvan zondert hij nu een of meer der leiders af en voor het oog van het gansche regiment worden ze met den dood gestraft, opdat het recht gehandhaafd blijve en in het neerschieten der enkelen getoond mag worden, wat met allen zou mogen en kunnen geschieden. Zoo doet God in Christus met den mensch. Hij kon rechtvaardiglijk allen verdoemen. Doch Hij wil genadig zijn. Hij wil behouden. Zal Hij dit echter doen, dan moet de rebelleerende menschheid Zijn recht leeren erkennen en belijden, dat ze rechtvaardiglijk voor eeuwig in de hel had kunnen worden gestort. En deze betooning van recht, dit toonbeeld van Gods rechtvaardigheid wordt dan in den dood van Christus gegeven. Zoo wordt dan ook Christus in de prediking voorgesteld, niet als een verzoening voor onze zonden, maar als een toonbeeld van Gods recht. Gelooft nu iemand in dien Christus en in Zijn dood, dan erkent Hij daarmede Gods recht over hem, dan komt hij in dien weg tot boete en berouw, en dan kan God, met handhaving van Zijn recht in de conscientie van den zondaar hem genadig zijn, vergeving en het eeuwige leven schenken. Dan immers gaat de zondaar naar het kruis met de erkenning, dat God hem rechtvaardiglijk alzoo had kunnen straffen en in de eeuwige verdoemenis doen ingaan. Hij buigt zich onder Gods recht en komt alzoo in den staat, waarin God de Heere hem kan aannemen.

Deze gouvernementeele theorie, die ook in onzen tijd door velen wordt verdedigd, strijdt in de eerste plaats lijnrecht tegen de Schrift, kan in de tweede plaats geen handhaven van Gods recht voorstaan, en kan eindelijk ook nooit eene leer van verzoening zijn. Wat het eerste betreft, alle plaatsen der Heilige Schrift, die Christus' lijden en sterven voorstellen als een schuldoffer en zoenoffer, als een rantsoen voor onze zonden, veroordeelen ook deze gouvernementeele theorie. In betrekking tot het tweede mag worden opgemerkt, dat Gods recht naar deze voorstelling niet wordt gehandhaafd, maar juist verkracht. Het mag onder de menschen kunnen plaats hebben, dat één misdadiger wordt opgehangen tot een afschrik voor velen, en tot een toonbeeld van hetgeen rechtvaardiglijk met alle misdadigers zou kunnen geschieden, daarmede is nog niet gezegd, dat zulk eene handelwijze ook een handhaving van recht is. Dat is ze zeker niet. Daar komt

dan nog dit bij, dat als onder de menschen zulk eene methode gevolgd wordt, toch zeker een der schuldigen wordt gekozen, om tot voorbeeld te strekken voor de andere schuldigen en tot een betooning van de handhaving des rechts. Een onschuldige kan daarvoor juist niet dienen. Doch met Christus is dit juist anders. Hij is de rechtvaardige, die lijdt voor de onrechtvaardigen. Hoe er nu een toonbeeld van rechtvaardigheid kan zijn in het straffen van een onschuldige voor de oogen der schuldigen is zeker een raadsel. Indien zoo iets zou geschieden onder de menschen, zou elk menschelijk oordeel aanstonds zijn, dat hierdoor het recht gruwelijk werd verkracht. Zoo zou het niet minder zijn met het lijden van Christus. Indien hij slechts als een betooning van Gods gerechtigheid het lijden des doods heeft geleden, dan mag worden opgemerkt, dat Gods gerechtigheid hier juist schuilt. Maar daardoor verliest dit toonbeeld dan ook de kracht om ooit een mensch tot de erkenning te brengen van schuld en zonde. Ook al ware dit voldoende ter handhaving van het recht Gods, zou dit doel door zulk een straf toegepast op een onschuldige, toch nooit deze uitwerking kunnen hebben, dat een zondaar daardoor tot boete en berouw, tot de erkenning van Gods recht en van eigen schuld zoude komen, eenvoudig omdat het geen betooning van recht maar van onrecht zoude zijn. Maar eindelijk is het ook niet waar, dat door zulk eene betooning de wereld met God verzoend zou kunnen worden. Gods recht is door de zonde niet slechts ontkend in de gewetens der zondige menschen, maar is ook werkelijk, in objectieven zin, verkracht. Dit recht kan nooit hersteld worden door een bloote erkenning van den zondaar, dat God recht is en hij onrechtvaardig is. De zonde moet betaald. Zij is schuld. Zij moet geldig. En deze uitdelging kan niet plaats grijpen door eene erkenning van Gods recht van de zijde van den zondaar, zeg dit ware mogelijk, maar alleen door de voldoening van de schuld door het lijden van de straf.

Eindelijk noemen we in dit verband nog de mystieke theorie. Zij komt met de beide reeds genoemde beschouwingen hierin overeen, dat zij de kracht van Christus' dood als eene plaatsvervangende betaling voor de schuld der zonde van ons geslacht loochent. Zij wil niet hooren van schuld en straf, doch slechts van zedelijke zwakheid en verdorvenheid, waarvan we moeten worden verlost. Nu heeft Christus, zoo leert deze theorie, aan het kruis onze zondige natuur gedragen en gedood. Hij heeft daardoor de oude natuur der zonde voor goed vernietigd. En uit het graf verrees Hij met eene nieuwe en smettelooze natuur. Als de geloovigen nu deel krijgen aan Christus, dan worden zij één met Hem op mystieke wijze. Zij zijn dan één met Hem in Zijn dood en één ook met Hem in Zijne opstanding. Daardoor komt het dan, dat ook in hen de oude natuur der zonde wordt gekruisigd en dat ze deel krijgen aan de nieuwe en zondelooze natuur van den Heiland. En zoo verzoent het kruis van Christus dan de geloovigen met God. Ook in deze beschouwing is een element van

waarheid, indien ze namelijk in het rechte verband en in het rechte licht wordt geplaatst. Zooals ze echter wordt voorgesteld is ze een loochening van het kruis van Christus en van de verzoenende kracht van Zijn dood. Wel leert de Schrift, dat wij ééne plante worden met Christus in de gelijkmaking van zijn dood en zijner opstanding. Wel onderwijst ons de Schrift, dat wij metterdaad met Christus gekruisigd zijn en met Hem zijn opgestaan. Gods Woord leert metterdaad, dat in het lijden van Christus de zonde zelf veroordeeld werd in het vleesch en geen recht of macht meer heeft om over ons te heerschen, opdat het recht der wet vervuld zou worden in ons, die niet naar het vleesch wandelen, maar naar den Geest, Rom. 8:3, 4. En zoo gaat er dus van Christus' kruis ook de kracht uit, om ons van de macht en de smet der zonde te verlossen en in heiligmaking des levens te doen wandelen. Doch ten eerste leert de Schrift wel, dat deze heiligmaking en reinigmaking vrucht is van het kruis van Christus, maar nooit, dat daarin nu de grond onzer verzoening en rechtvaardigmaking ligt. Deze ligt alleen in den dood van Christus, niet in ons mystiek gekruisigd zijn met Hem. En ten tweeden komt ons deze geestelijk-zedelijke vrucht van het lijden van Christus, volgens de Schrift, nooit toe dan op grond van de rechterlijke vrucht, dat wij in het bloed van Christus gerechtvaardigd zijn voor God. De orde van rechtvaardigmaking en heiligmaking mag nimmer worden omgekeerd. Wij worden niet gerechtvaardigd omdat wij geheiligd en gereinigd zijn. Integendeel, wij worden om niet gerechtvaardigd, op grond van het feit, dat Christus Jezus voor ons de straf der zonde heeft gedragen en alzoo volkomenlijk heeft voldaan aan den eisch van Gods recht. En eerst op grond van deze rechtvaardigmaking in het verzoenend bloed van Christus ontvangen we weer recht op het leven, op de vrijmaking van den dood en van de smet der zonde. En eerst zoo geword ons dan ook de mystieke vrucht van Christus' dood.

Al deze beschouwingen moeten dan ook beslist verworpen. Zij zijn eene ontkenning van het eigenlijk karakter van Christus' dood en offerande. Zij berooven ons van den vasten grond des rechts, waarop wij in verzoende betrekking staan met God. Zij schuiven in laatster instantie in de plaats van de gerechtigheid Gods, die Hij ons toerekent en schenkt in Christus Jezus, toch weer een gerechtigheid van den mensch. En op die wijze berooven ze ons van den eenigen troost in leven en in sterven, dat wij niet onszelf zijn, maar het eigendom van onzen trouwen Zaligmaker, die voor alle onze zonden volkomenlijk heeft betaald, en ons op grond van zijn verzoenend lijden ook uit alle geweld des duivels verlost. Al deze ketterijen staan meer of min in verband met de loochening van het particularistisch karakter van den dood van Christus, de loochening van de verkiezing. Want, zooals we in het vervolg breeder hopen aan te toonen, er is geen zuivere leer van de verzoening en van de betaling der schuld

door het bloed van Christus denkbaar, indien niet gehandhaafd blijft, dat Christus niet voor alle menschen, maar voor Zijn eigen volk heeft geleden en is gestorven, voor degenen, die Hem de Vader heeft gegeven. Doch hierover later. Thans moet eerst vaststaan, dat verzoening inhoudt het verwijderen van de oorzaak, waardoor wij in onszelf de voorwerpen zijn van Gods toorn; dat deze oorzaak de schuld der zonde is; dat het verwijderen van deze oorzaak alleen geschieden kon, overeenkomstig Gods heilig recht, doordat de schuld betaald werd; dat deze schuld alleen betaald kon worden door het lijden van eene straf, die in zwaarte overeenkwam met de grootheid der schuld; en eindelijk, dat deze straf gedragen werd door onzen Heere Jezus Christus, de Hoogepriester over het Huis Gods, om te doen de dingen, die bij God te doen waren. Hij is de eenige Hoogepriester, Die door ééne offerande voor eeuwig volmaakt degenen, die door Hem tot God gaan. Want in Hem zijn Priester en offerande één. Onder de oude bedeeeling bracht de priester niet anders dan het bloed van stieren en bokken, dat nooit kon reinigen van schuld en zonde. Er was een voortdurende herhaling van de offerande, een voortdurende herinnering aan de nog altijd onbetaalde schuld. Maar deze Hoogepriester bracht een offerande van eeuwige, van oneindige waardij. Hij bracht Zichzelf. En door het brengen van Zichzelf ging de Zoon Gods in onze straf, in onzen dood in en voldeed Hij aan den eisch van Gods recht. Brandoffer en offer voor de schuld, zooals deze in de oude bedeeeling werden gebracht konden ten slotte Gode niet behagen. Maar toen kwam Hij, de eenige Hoogepriester, en Hij sprak: Zie, Ik kom, om Uwen wil te doen, o God! Hij heeft voldaan. En door Zijn voldoening verzoening aangebracht en de grondslagen gelegd voor Gods eeuwig verbond. Want God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende, hunne zonden hun niet toerekenende, en heeft het woord der verzoening in ons gelegd. Zoo zijn wij dan gezanten van Christus' wege, alsof God door ons bade. Wij bidden van Christus' wege: Laat u met God verzoenen. Want dien, die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem!

H. H.

#### 'T IS ALLES GOED

't Is alles goed, wat komt van God,  
Al komt het door de menschen!  
Verbitt'ring van ons deel en lot,  
Verijding onzer wenschen;  
O zie dan, zie den mensch voorbij,  
En vest op God uw oogen;  
't Is geen vergif, maar artseni,  
En zal uw kracht verhoogen.  
De teug, schoon bitter in den mond,  
Maakt u het kranke hart gezond!

## CHRIST AND GRACE

That Christ is the channel of every conceivable blessing that heaven bestowes, that no grace can reach mankind except through Christ, is one of the truths circulating through Scripture from one of its covers to the other. To begin with, the very message of the symbols of Paradise is that the sanctuary — that center from which all grace radiates — is accessible to the pure of heart and to none other; that for the sinner, therefore, the way to the Holiest is the way dedicated by Christ, the way that leadeth through the veil. For this reason, the region of the altar upon whose horns the blood of the sacrificial victim was stroked, was the place where the pious Jew might consider himself blessed. Here he was pardoned and fed with the mercy of Jehovah. Abraham was told that in him all the families of the earth would be blessed for the very reason, surely, that he and Christ were so related that to be in the one is to be in the other. On the great day of atonement the highpriest entered, in agreement with the instruction of the law, the Holiest with blood which, when sprinkled upon the mercy seat secured for him the right and privilege of blessing, in the name of Him dwelling between the cherubim, the waiting assembly without.

Moses is enjoined to set bounds unto the people round about Mt. Sinai. They are warned to take heed unto themselves that they go not up into the mount or touch the border of it, for whosoever touches this mount shall surely be put to death, — stoned or shot through, whether it be beast or man, it shall not live. He breaking through unto the Lord to gaze, shall perish. It was these restrictions to which the prophet alluded when he prayed: "Who shall ascend into the holy hill of the Lord? He that hath clean hands, and a pure heart; who hath not lifted up his soul to vanity, nor sworn deceitfully. He shall receive the blessing from the Lord, and righteousness from the God of his salvation" (Ps. 24:3, 4). The sinless man, then, may approach God to be blessed.

All have sinned. There is none righteous, no not one. There is none that understandeth, there is none that seeketh after God. Rom. 3:9, 10, 11. Of all men, there was but one whose heart was pure, whose hands were clean. Of Him it is, therefore, reported that He entered the Holiest, not by the blood of goats or calves, but by his own blood, and thus gained for those for whom He obtained redemption a free access to the city of the living God, Mount Zion, the heavenly Jerusalem with its throne of grace, its Mediator of the new covenant, and the blood of sprinkling that speaketh better things than that of Abel. Into the hallowed precincts of the sanctuary above, then, the condemnable sinner may venture. For here is the blood of sprinkling. The summit of Mount Sinai, on the other hand, was a region closed to the assembly in the valley below. For on the crest of this hill there was not that blood speak-

ing better things than that of Abel. This very plainly is the thought circulating through the following Scripture. "For ye are not come unto the mount that might be touched and burned with fire, nor unto blackness, and darkness and tempest, and the sound of a trumpet, and the voice of the words; which voice they that heard entreated that the word should not be spoken to them any more: For they could not endure that which was commanded, and if so much as a beast touch the mountain, it shall be stoned and thrust through with a dart: and so terrible was the sight that Moses said, I exceedingly fear and quake: But ye are come unto Mount Zion, unto the city of the living God, the heavenly Jerusalem, and to an innumerable company of angels, to the general assembly and the church of the first born, which are written in heaven, and to God the Judge of all, and to the spirit of just men made perfect. And to Jesus the Mediator of the new covenant, and to the blood of sprinkling, that speaketh better things than that of Abel" (Heb. 12:18-24).

Sinai, then, was a mountain with a most terrible aspect. By its blackness, darkness and tempest, the emblems of the avenging justice of God, it was fitted to keep at a distance the assembly at its base. Mount Zion, on the other hand, is seen to radiate, so to speak, the good will of God. It is a mountain therefore fitted by its inviting aspect to encourage those who come to it to petition the living God for the grace merited by the Mediator whose residence this region became. However, He seated upon the throne of the former was seen to frown upon those assembled at His feet. From the throne of the latter, on the other hand, proceedeth a pure river of water of life. For it is the throne of God *and of the Lamb*. Rev. 22:1. Nevertheless, with the people assembled at the base of Sinai, God enters into a covenant relation. To this people He publishes His law. Jehovah is very exacting. He failing to confirm all the words of this law will be cursed. Nothing but a perfect obedience satisfies, so that this people would have come to grief, had it not been covered by the blood of the expiatory sacrifice — a blood typifying Him appointed to bear eventually its curse.

The Divine Occupant of the throne of Sinai, compelled by the native purity of His being to destroy the transgressor despising the blood — such is, to be sure, the speech of the blackness and the tempest of Sinai. It is a speech to which the prophets of the Lord time and again gave utterance. "The Lord is in his holy temple, the Lord's throne is in heaven: His eyes behold, His eyelids try the children of men . . . The wicked and him that loveth violence His soul hateth, Upon the wicked He shall hain snares, fire and brimstone and a horrible tempest; this shall be the portion of their cup" (Ps. 11:5, 6). Their sorrows shall be multiplied that hasten after another (Ps. 16:4). Thine eyes shall find out all thine enemies: thy right hand shall find out those that hate Thee. Thou shalt make them as a fiery oven in the time of thine anger: the

Lord shall swallow them up in his wrath, and the fire shall devour them. Their fruit shalt thou destroy from the earth, and their seed from among the children of men. For they intended evil against thee; they imagined a mischievous device, which they are not able to perform. Therefore shalt thou make them turn their back, when thou shalt make ready thine arrows upon thy strings in the face of them (Ps. 21:9-12). Because they regard not the works of the Lord nor the operations of his hands. He shall destroy them and not build them up (Ps. 28:5). Many arrows shall be to the wicked (Ps. 32:10). The face of the Lord is against them that do evil, to cut off the remembrance of them from the face of the earth (Ps. 34:16). But thou, O God, shalt bring them down into the pit of destruction: bloody and deceitful men shall not live out half their days . . . (Ps. 55:23). But thou O Lord, shalt laugh at them, thou shalt have all the heathen in derision (Ps. 59:8). But God shall shoot at them with an arrow; suddenly shall they be wounded (Ps. 64:7). But God shall wound the head of his enemies, and the hairy scalp of such a one that goeth on still in his trespasses (Ps. 68:21). How are they brought into desolation, as in a moment; they are utterly consumed with terrors. As a dream when one awakeneth; so O Lord, when thou awakest shalt thou despise their image (Ps. 73:19, 20). Shall the throne of iniquity have fellowship with thee, which frameth mischief by a law? . . . And he shall bring upon them their own iniquity and shall cut them off in their own wickedness; yea, the Lord our God shall cut them off (Ps. 94:20, 23). Clouds and darkness are round about him; righteousness and judgment are the habitations of his throne. A fire goeth before him, and burneth up his enemies round about . . . confounded be all thee that serve graven images, that boast themselves of idols . . . (Ps. 97:2, 3, 7). Surely, thou wilt slay the wicked, O Lord (Ps. 139:19). All the wicked will he destroy (Ps. 145:19). For the froward is an abomination to the Lord . . . The curse of the Lord is in the house of the wicked . . . surely, he scorneth the scorers . . . shame shall be the promotion of fools (Prov. 3:32, 35). The fear of the wicked, it shall come upon him . . . as the wicked passeth, so is the wicked no more . . . the years of the wicked shall be shortened . . . the expectation of the wicked shall perish . . . The wicked shall not inhabit the earth . . . the froward tongue shall be cut out (Prov. 10:27, 31). The way of the wicked is an abomination to the Lord (Prov. 12:9). The Lord is far from the wicked (Prov. 15:19). Every one that is proud in heart is an abomination to the Lord (Prov. 16:5). But the wicked are like the troubled sea, when it cannot rest, whose waters cast up mire and dirt. There is no peace, sayeth my God, to the wicked (Isa. 57:20, 21). God is jealous, and the Lord revengeth, and is furious; the Lord will take vengeance on his adversaries, and he reserveth wrath for his enemies (Nah. 1:2). He that believeth not the

Son shall not see life; but the wrath of God abideth on him (John 3:36). For the wrath of God is revealed from heaven against all ungodliness and unrighteousness of men, who hold the truth in unrighteousness (Rom. 1:18). If any man love not the Lord Jesus Christ, let him be cursed, the Lord cometh (I Cor. 16:22).

On the other hand, Scripture contains a mass of testimony yielding the doctrine that the Lord knows his predestinated ones, of themselves dead in sin and altogether ill-deserving, yet pardoned, quickened and cleansed in Christ. These the Lord loves, blesses and enters into His habitations. He will not suffer their soul to famish; blessings are upon their head; their memory is blessed; their desire is granted; their hope is gladness; the way of the Lord is strength to them: they shall never be moved; no evil shall happen to them.

There can only be one answer to the question what it is that makes it possible for the Lord to love and bless those who of themselves are as ill-deserving as the wicked whom He destroys, to-wit, the blood of Christ.

The above-cited Scriptures and events teach that the only way of approach to God's heart is the way that leadeth through the veil; that every conceivable blessing *must* reach the sinner through Christ; that God keeps at a distance and destroys those whom He refuses to behold in Christ. If Christ, then, according to His very own testimony died only for His sheep, how can it be maintained that God assumes an attitude of favor toward, and blesses the (reprobate) wicked? Yet such is the contention of the exponents of the theory of common grace.

G. M. O.

## DE TAK

Als 't stil is in den avond  
En 't dorp prevelt niet meer,  
Gaat aan den koelen hemel  
Een tak nog zachtjes heen en weer.

Als alles slaapt in het dorp  
En de donkere daken staan strak,  
Beweegt door den sterrenhemel  
Zachtjes die zwarte tak.

En als alles zwijgt in mij,  
En alle leven is weggeveegd —  
Is 't of diep in mijn ziel  
Zoo een zwarte tak zachtjes beweegt!

—Adama van Scheltema

Uit: "Eenzame liedjes."

## GOD OF AFGOD

Wie God niet wil wordt afgodendienaar.  
Zoo leert het de Schrift.

De mensch, die naar de openbaring Gods Hem niet wil dienen en danken, gaat straks zich buigen voor allerlei viervoetig en kruipend gedierte, voor zon en maan en sterren, voor den mensch of de menschheid of voor het gedachtending zijner verbeelding.

Hij wordt dwaas en zoo wordt de toorn Gods van den hemel geopenbaard over zijn ongerechtigheid.

Hij is wel zonder God in de wereld en heeft geen hoop, doch zonder een god is hij nimmer.

Hij wil het wel voorstellen alsof hij metterdaad heeft afgerekend met al wat God genaamd wordt. Dat hij afgodendienaar is, zoodra hij God verlaat, stemt zijn hoogmoedig verstand niet toe. Want de dwaas zegt in zijn hart, dat er geen God is en hij tracht het licht der rede ook te verdooven en uit te dooven. En in die hoogmoedige verbeelding noemt hij zich soms een Atheïst. Doch een Atheïst is niet anders dan een zondig mensch, die niet alleen de leugen liefheeft, wil en zoekt en die daarom weigert om God te dienen en te danken, maar die daarenboven ook nog zoolang zichzelf heeft voorgelogen, dat hij zijn eigen leugen gelooft.

De mensch kan dit tot op zekere hoogte doen.

In dit opzicht is hij een weinig minder dan de duivelen.

In de wereld der duivelen kan het atheïsme geen wortel schieten. Want immers, de duivelen gelooven niet alleen, dat God is, maar ook dat Hij een eenig God is. Ook de veelgodendienst wordt in de duivelenwereld niet gevonden. Daarom sidderen zij juist. Zoolang men voor zijn verbeelding God nog kan verdeelen en zich een gansche schare goden kan tooveren, zooals de heidenen, siddert men niet gemakkelijk. De Grieken dachten zich een menigte goden op Olympus en ze dachten zich die goden niet anders dan een troep groote menschen, die ook onder elkander niet zelden in de grootste oneenigheid leefden en oorlog voerden. Olympus is geen schrikbeeld. Men riep als het noodig was den eenen god tegen den anderen te hulp. Maar zoo is het bij de duivelen niet. Zij gelooven, dat God een eenig God is. En voor dien eenigen God, Die de oorzaak aller oorzaken, de macht aller machten, de Heer aller heeren is, sidderen ze in hun ongerechtigheid.

In dat opzicht is de mensch een weinig minder dan de duivelen, als hij afvalt van den hoogen God.

Het gelukt hem soms metterdaad, om zoolang in zijn hart te zeggen, dat er geen God is, dat hij het licht der rede en ook het algemeene getuigenis des Heiligen Geestes, betuigende, dat God wel is (want God laat zich niet onbetuigd) versmoort, voorzover het zijn bewustzijn betreft. Hij schijnt dat soms te kunnen doen, zelfs tot aan de ure zijns doods toe. Een vreeselijk voorbeeld hiervan was wel de Fransche "Tijger."

Maar meer dan iemand, die zich van zijn eigen leugen overtuigd heeft, is een Atheïst dan ook niet.

Want de mensch, die God niet wil, die Hem verlaat, moet een god hebben. Hij wordt noodzakelijkerwijze afgodendienaar. Hij behoeft daartoe nog geen stuk hout te nemen, om een gedeelte er van in het vuur te werpen en er zich bij te warmen en het andere gedeelte in den grond te steken, om er voor neer te knielen en alles goeds er van af te bidden, zooals Jesaja op zoo meesterlijk-ironische wijze ons den afgodendienaar teekent. Hij behoeft nog geen tempels te bouwen voor ossen en slangen, om daar te aanbidden. Hij kan een mensch, de menschheid, de staat, de maatschappij, de omstandigheden, of ook eenvoudig het maaksel van zijn eigen verbeeldend brein aanbidden. Maar een god heeft hij. Op iets buiten zichzelf stelt hij zijn vertrouwen. Van iets verwacht hij voor zichzelf het goede. Aan iets tracht hij zich vast te klemmen. Op de eene of andere wijze dient hij afgoden.

Zoo leert het heel de geschiedenis. Men heeft schier alles, wat er in de wereld te zien is, zijn god genoemd. Men heeft zon en maan en sterren aanbeden en er later beelden van gemaakt en tempels voor gebouwd. Men heeft alle dieren des velds, der lucht en der wateren schier verafgood. Men heeft zijn vertrouwen gesteld op de krachten der natuur. Of men heeft sterke en machtige menschen afgezonderd om ze te aanbidden. En in onze dagen is godsdienst dienst der menschheid. Maar waar men ook op de menschen let, altijd hadden ze een god.

En dit kan ook niet anders. Deze trek van den zondigen mensch is niet moeilijk te verklaren.

Want in de eerste plaats is de mensch beelddrager Gods gemaakt en wezenlijk kan hij daarvan niets veranderen. In den staat der rechtheid volgde daaruit, dat hij op den eenigen God was aangelegd met geheel zijn natuur, zijn verstand en wil en al zijne krachten. Zijne ziel dorste naar God, naar den levenden God. Het beeld riep om het oorspronkelijke. En nu kan hij wel zijn rebelleerende vuist tegen dien God opheffen en booselijk uitspreken, dat hij Hem niet wil; doch het woord is nog niet uit zijn mond of deze geestelijk-zedelijk verdorven beelddrager schreeuwt om een anderen god. Want hij werd zelf geen God en ook niet God evengelijk. Hij bleef beeld, schoon nu verdorven. En het beeld roept altijd weer om iets, waar het bij passen kan. Het vormt zich een god en dat wel overeenkomstig zijn verdorven hart en verduisterd verstand.

In nauw verband hiermede is de mensch, in de tweede plaats, ook knecht Gods. Dat is hij krachtens zijne schepping. Dat is hij met geheel zijn wezen. Hij heeft een knechten-natuur. Ook hieraan kan hij niets veranderen. Hij kan wel in booze verwaandheid uitroepen: *Ni dieu, ni maitre!* Doch zoodra het woord over zijne lippen is, zoekt hij naar een meester en heer, dien hij dienen kan en die hem kan zegenen. De knecht roept om een meester. En als hij zijn eenigen Heer

niet wil, wordt hij niet anders dan een slaaf der zonde en hij dient een afgod.

En eindelijk dwingt hem het getuigenis aller dingen rondom hem en zijne eigen betrekking tot hen, om een god te zoeken en ergens zijn vertrouwen op te vestigen. Want alles verkondigt hem, hoe diep afhankelijk hij is. Hij is afhankelijk van alle dingen, tenzij hij zijn afhankelijkheid van God alleen wil erkennen. Het hoogste schepsel in de wereld is ook het diepst afhankelijk. Hij kan zichzelf wel een oogenblik God noemen, maar van alle kanten dringt het getuigenis op hem aan, dat hij geen bestaan heeft in zichzelf. Hij kan niet alleen zijn. Heel de schepping moet hem dragen. Hij is afhankelijk van de lucht die hij inademt, want hij heeft zijn adem in zijne neusgaten; hij hangt af van het water, dat hij drinkt, van het brood, dat hij eet, van de aarde, waarop hij loopt, van het licht der zon en der maan, van de wolken, die den regen doen druppelen, van boomvrucht en veldgewas, van vee en vogel en visch. Alles verkondigt hem, dat hij afhankelijk is, nietig, een stofje aan de weegschaal, een druppel aan den emmer. En nu is het zeker niet waar, dat deze afhankelijkheid en het besef er van het wezen is van alle ware religie. Maar wel is het een feit, dat de mensch, die zich onafhankelijk wilde verklaren van den levenden God, zich aanstonds afhankelijk weet van alle dingen. Hij, die als God wilde zijn, is niet als God, want het behoort tot het Wezen Gods, dat Hij in Zichzelf de eeuwig-Zijnde is en daarom de Algenoegzame in Zichzelf, van niets afhankelijk. En daarom ligt het wel in den aard der zaak, dat deze kleine en booze mensch, die geen oogenblik bestand heeft in zichzelf, op wien van alle zijden het getuigenis aandringt, dat hij afhankelijk is, in dat besef van afhankelijkheid zich een god zoekt, zoodra hij God verlaat. Hij wordt zeer beslist afgodendienaar.

God of afgod, zoo is de keuze.

En wij weten, dat een afgod niets is in de wereld.

Hij heeft oogen, maar hij ziet niet; ooren heeft hij, maar hij hoort niet; een mond heeft hij, maar hij spreekt niet; een neus heeft hij, maar hij riekt niet; handen heeft hij, maar hij kan niet tasten; voeten heeft hij, maar hij kan niet loopen.

Die een afgod maakt, is hem gelijk. Hij is minder dan niet en ijdelheid.

En alleen hartveranderende, oogen-verlichtende, ooren-doorboorende genade kan den zondigen mensch van deze dwaasheid verlossen, verlost Gods volk van de macht dezer ijdelheid.

Israel, vertrouw gij op den Heere!

Welgelukzalig is hij, die den God Jakobs tot zijne hulpe heeft!

H. H.

## SHOULD THE TESTIMONY OF AN ATHEIST BE BELIEVD?

Recently a conflict in law arose which drew an attention as wide as the entire country. In a North Carolina murder trial, the presiding judge — M. V. Barnhill — is reported to have held that the avowed atheism of Mrs. Miller, wife of the defendant, "was proper material for her impeachment as a witness." "If I believed," he is quoted to have said, "that life ends with death and there is no punishment after death, I would be less apt to tell the truth." And for this, Judge Barnhill is severely being taken to task by liberals and conservatives alike. Some of the criticism being brought to bear on the stand he takes is interesting. Judge A. M. Stack, in part of the state declared (so *The Literary Digest* reports) "that a man's character is made up of his acts and his conduct, and you cannot impeach him for what he believes." Most true it is that a worldly judge who makes it his business to impeach or call in question the testimony of a witness for what this witness believes, is overstepping his bounds, not however, for the reason advanced by Judge Stack. Can it be true that a man's character is made up of his acts and conduct? To begin with, character is a term of a most doubtful signification. Derived from the Greek, it means literally to scrape, cut, engrave. The term then is used to signify the peculiar qualities impressed, according to Judge Stack, by acts and conduct on a person so that this person gradually becomes what his deeds are purported to be. What is manifestly meant is that a good conduct, persistently adhered to, indelibly impresses its good qualities upon the soul with the result that this soul, or person, otherwise bad, gradually identifies itself with these qualities and ceases to be had. Character, then, stands for a kind of self-induced regeneration. What man is depends upon what he chooses to do with himself. It ought to be plain that the conception circulating through the aforesaid reasoning cannot be swung in line with Biblical modes of thought. If goodness is a quality super-imposed upon an originally bad soul by right conduct, it follows that this conduct is not, at least in the first stages, the issue of this soul. According to sound psychology, however, conduct is a projection of the inward man. If not, it must be conceived of us a thing apart, some kind of external attachment devoid of moral quality. We do not deny that a certain act often repeated will eventually develop into a kind of personal custom which seems to become a part and parcel of the man. As a dog can be taught tricks so a man by sheer will-power may, for various reasons, force himself to adhere to a certain program of behavior. The merchant knows that if he would build up a trade, he must win the confidence and good will of men by square dealing and courteousness. He therefore makes it a point to put up an honest

Program to be given by the Boys' Society "David" on New Year's evening. Rev. Hoeksema will deliver a speech on "The Young Man David."

front. Any deceit is practiced under cover of secrecy. A desperate effort is made to be polite and engaging. Features are screwed up into one of these permanent smiles. But that this yoke under which this merchant came and chafes will so react upon his soul that he becomes honest in his inward parts is, contradicted by Scripture and by what we all know of man from observing him when, in spite of himself, he acts the part of the kind of a man he *in truth is*.

There is no such thing as character in this sense. We do not mean to deny, of course, that the soul of man is not effected by what it wills to hear, to do, to hear and to keep before its eye by means of the organs with which it is equipped — the eye, the ear, the hand and the foot. What we maintain is that right conduct of the above-cited kind will not replace a heart of stone for a heart of flesh, that good behavior will not desolve the filth of man's heart. Yet such are the claims of your modern character builders.

This does not take away, as was before said, that man is greatly effected by what he wills to see, hear and do, that words and deeds react upon the soul by which they are projected, and rouse its latent passions. Says James, "And the tongue is a fire, a world of iniquity; so is the tongue among our members, that it defileth the whole body, and setteth on fire the course of nature; and it is set on fire by hell" (James 3:6). The tongue, here, is representative of the entire apperceiving mass of the wicked one, which, when projected as a whole or in part before his mental vision, sets on fire, to express ourselves in the words of James, his whole nature, that is, incites the unhollowed dormant ardor of his being, so that in this state he is capable of crimes from which he otherwise recoils. When the government of our own United States declared war upon Germany, our people at large were outspokenly pro-German. However, by means of a war propaganda, circulated by the Press, our officials succeeded in fanning to a white heat the latent malice lurking in every man's bosom, that brought down a torrent of malediction upon the heads of the Germans. For the adversary it meant the birth of a new foe set in motion by a powerful grudge.

Fact is, then, that conduct, behavior, the things of sight and of hearing, instead of altering the moral qualities of a soul, awaken in and draw out of man what is in him. So Scripture has it. "As new born babes," says the apostle, "desire the sincere milk of the word that ye may grow thereby." The idea is that the new principle of life, implanted in the soul by the Spirit of regeneration comes to its own when given the proper nourishment. And unto him devoid of life the good word of God is a savor of death unto death.

That *worldly* good conduct has no other effect on the corrupt soul is likewise the plain teachings of Scripture. The Pharisees were people with a clean aspect, so much so, that they resembled the exteriors of a white-washed grave. They prayed long on street

corners, went much up to the temple, were liberal givers, fasted and tithed; yet within they were full of corruption as the graves whose exteriors they resembled. And that *worldly* good conduct as well as proper speech eventually turns the sinner inside out is plainly taught by the epistle to the Hebrews. "It is impossible for those who were once enlightened, and have tasted of the heavenly gift, and were made partakers of the Holy Ghost, And have tasted the good word of God, and the powers of the world to come . . . ." (Heb. 5:4, 5). This tasting of the heavenly gift, and of the word and of the powers to come went hand in hand with an apparently good conduct, with church going, and prayer and sacrifice and the like, for it is said of such that they repent. Yet do they crucify to themselves the Son of God afresh and put him to an open shame.

Character building, at least in the modern sense, is a nonentity. What happens is that God almighty implants in the soul a new life principle, which, when coming to its own, crucifies in the strength of the Redeemer the very man that your modern schoolmaster attempts to build up.

Scripture, however, does speak of the Almighty writing his laws upon the table of the (elect) sinner's heart. A heart so treated, however, is one in whom the Almighty implants new and hollowed life forces, so that the outcome is a new man exhibiting the glories of God. This man does not identify itself with good qualities engraved upon his person and thus develop eventually into his moral reverse. To the contrary, this man retains its identity and is put on in exchange for the old man of sin which, we repeat, is crucified. This new man, properly nourished comes unto a perfect man, unto the measure of the stature of Christ. This only is character building in the true sense.

In fine, if by character is meant moral quality impressed upon the soul by conduct, action or speech, there is no such thing as character. Moral quality is not be impressed upon the soul in the aforesaid manner.

But aside from this, the statement that character is made up of conduct and action and not of faith must be called in question. For if character, or the moral quality of man's nature, covers his conduct but not his convictions it would follow that the latter are no part and parcel of him but conduct only, that convictions are no index to the moral quality of nature, that conduct, finally, need not be supported by conviction in order to be honest and true.

This same judge is quoted as saying that "a man can believe anything and still be truthful and honest." Let us see. One truthful is full of truth, stores away the truth in his mind and heart not as so much information but as priceless gems. It is certain that even Satan's mind is a storehouse of truth. He may know more of the content of Scripture and more of God than many a believer. When tempting Christ, he

even took the word of truth upon his foul tongue. Yet Satan is not *truthful*. A truthful man is in addition a *lover of truth*. Of what truth? Of such truth that when loved can be taken as an index to the moral quality of man's nature. This truth is God as we see Him in the face of Christ. Only they loving Christ are truthful. He hating Him is a liar. Truthfulness, then, is another word for holiness, purity or heart.

The truthful man, then, is he who has before his eye, and adores Him, Who is the truth. This the carnal minded will not concede. Nevertheless, that to be truthful, one must be a lover of God, is a view reposing on solid ground if the testimony of Scripture be believed. It is a view, further, attested to by the various reasons they whose thoughts are that there is no God, will advance for telling the truth, such reasons as self-interest, or fear for the arm of the law, convenience, profit, self-respect or pride. If the existence of God be denied, there can be no other reason why one should choose to speak the truth, than one of these, most of which are decidedly base and none of which is sufficiently lofty to be associated with truthfulness. Self-interest, convenience or profit will prompt even the devil to tell the truth. As for sinful pride, it is the virtue(?) responsible for the snob. I know there is the idealist among the ungodly who will tell you that he adheres to truth even in his speech, for truth's sake. But tell me, what truth remains worth loving, if the existence of him who is the inclusion of all that is true, lovely and good, be denied. The contention, then, that one can believe as he pleases and still be *truthful*, is false. Love for God is the only disposition or energy of the soul that can possibly be associated with *truthfulness*. Besides, it is a hollowed virtue that powerfully moves the soul to be truthful in its speech. In fact, such love or faith cannot lie, as it is a part and parcel of that man born of God, so that the sentiments current in the following selection must also be set aside as false. "Religious belief, or disbelief, has nothing whatsoever to do with justice. There is no possible relation between them per se . . . Usually speaking, a person who has searched his own beliefs to the extent of rejecting conventional religion has the highest moral concepts of his own, no matter how wrong any of us may regard his thinking" (*Mason Telegraph* as quoted by *The Literary Digest*). Can a man have high moral concepts if God, whose moral code includes all that is high and lofty, be set aside? If it be interpolated that the high morality of God can be separated from His eternal being and esteemed as something apart, the question arises why anyone should want to reject Him and yet clasp to his bosom the high morality He stands for? There is but one answer, to-wit, hatred for the very sanctity circulating through His morals. He, then, who says that he hates God but loves His moral code must be told that he lies.

However, self-interest and the like will prompt even the Atheist to tell the truth, if the expression *telling*

*the truth* be taken as the signification of a speech in agreement with reality or fact. However, it stands to reason that the chances for falsifying the fact, event, or reality encountered, are as great as self-interest is varying, so that, from the very nature of the case, small value can be attached to the testimony of one who fears not God.

It is another question, however, whether the testimony of an Atheist should be stricken from a court record because of a disbelief in God. The question must be answered with an unmistakable *no*, and this for the following reasons. It is not the business of a court of justice to institute an inquiry into a man's faith. For to the secret chambers of the soul it has no excess, so that it deals with the faith of the heart only in so far it can be proven *from the speech of the witness* inspecting the matter at hand, that in witnessing he was incapacitated by his faith, of whatever nature, to correctly reproduce what his ear heard and his eye saw. The judge must be content to deal with the inward man only in so far this man exposes himself to the eye of the court by his word and deed. What the court may and must do is to demand of the witness, even under oath, that he speak the truth and inflict upon him punishment in the event his testimony, when submitted to a test, turns out to be false. But, someone may interpolate, is not the court who rejects the witness of an *avowed* Atheist confining its appraisal to the outward man? To be sure he is. However, the great difficulty is that the court has no way of verifying the Atheist's testimony that he is an Atheist. The man may be lying. On the other hand, a testimony respecting some event or happening of the day or year can be tested and varified. What is more, a man may be a Atheist and nevertheless deny that he is one in case his testimony on which, let us say, his very life depends, will be called in question, if he exposes to the court the sordid beliefs of his heart. The court should know, then, that a confession of faith cannot, for the aforesaid reasons, serve as basis for either receiving or rejecting testimonies. What is more, if an Atheist cannot be believed, how can his testimony that he is an Atheist be believed? Would not the court, to be consistent, be compelled to conclude the very opposite and admit his testimony? Would not the Atheist be found among that group of witnesses professing to be good believers, and if so, what means could the court device for detecting in this group the liar?

Further, an Atheist may distort on the witness stand, by speech, facts and events encountered. However, there is no man, who, in the capacity of a witness, may not find himself exposed to, and yield to the temptation of falsifying the truth. For the court to discredit testimony on the basis of belief comes dangerously close to being religious persecution.

The *Charlotte Observer*, however, arises to the defense Judge Barnhill, thus:

"A man who does not believe in God or in the nec-

essity of living by the commands of God stands in no fear of any punishment hereafter if he violates an oath. Such a man could not be depended upon to speak the truth, after he had taken the oath, unless to speak the truth should happen to suit his purposes. It is the duty of the court to ascertain the truth. The majority of men can be depended upon to speak the truth, because they hold their oath sacred. They know that to violate an oath is a crime before God, and that God will surely punish violations of His Commandments. Ben Wells stands in no fear of God, because he doesn't believe there is a God. It is therefore reasonable to presume that he would not feel it incumbent on him to speak the truth, unless by so doing he could forward his own purposes. The question of religion or non-belief on the part of the witness had no bearing upon the issue at all. Undoubtedly the only thing that influenced the court was whether or not the man in question could be depended upon to speak the truth. The answer is obvious."

Most true it is, that such a man (an Atheist) could not be depended upon to speak the truth after he had taken the oath, unless to speak the truth should happen to suite his purposes. The same must be said, however, of many more men who are *na avowed* Atheists. It is likewise true, further, that it is the business of the court to determine, not whether a man *could be*, but whether *he is* speaking the truth. And this the court does and must do, we say it again, not by instituting an investigation into beliefs, but by submitting the testimony *respecting the matter at hand* to a test by comparing it with the testimony of other witnesses, or by a rigid cross examination of the witness himself.

G. M. O.

### THE SPREAD TABLE

Where'er I be, Lord, spread for me  
Thy table with its holy fare,  
Then, though my lot be slenderness,  
And my tent but the wilderness,  
Full amply plenished I shall be  
Since Thou art there.

And wilt Thou break the bread for me?  
For me pour out the sacred wine?  
And as we eat and drink wilt Thou  
Renew in me the holy vow,  
And fill me with new love for Thee,  
Since I am Thine?

Een menschelijk hart is als een schip op eene woeste zee, hetwelk door de stormwinden van de vier streken der wereld gedreven wordt.

## CALVIN, BERKHOF AND H. J. KUIPER

### A COMPARISON

#### VI

Once more I will call the attention of our readers to Calvin's conception of the preaching of the gospel and its significance for those that are not saved, not elect, for the reprobate.

Not as if it is strictly necessary to adduce more proof for the statement, that Berkhof and Kuiper have departed from Calvin and from the historically Reformed line of doctrine, when they teach that God is gracious in the preaching of the gospel to all that hear, seeing the gospel is a well-meant and gracious offer of salvation to all. I believe that I have furnished abundant proof in the quotations we heretofore presented to our readers.

But I can foresee the possibility of someone's attempt to enervate my argument, by emphasizing the fact, that the Genevan Reformer, nevertheless, also speaks of general offers of salvation, of mercy, of the Gospel. It might be alleged, that one could not very well gainsay the apparent contradiction between Kuiper and Berkhof on the one hand and *Calvin as far as I did quote him* on the other; but that I did not fully quote him on this subject, and that there are also other passages which plainly reveal that the great Reformer of Geneva also maintained another line of doctrine and taught that there is a general well-meaning offer of salvation on the part of God to all men without distinction. In this way the deceitful impression might be left that Calvin too believed in two lines of truth, flatly opposed to each other and mutually exclusive and called this a mystery. It has become rather general and customary in the Christian Reformed Churches to appeal to this mystery in order to hide the old Arminian error which it, nevertheless, defends. Jan Karel van Baalen, in the days when he in company with others exerted himself almost above his power to have us expelled from the communion of the Christian Churches, emphasized that I ran on a single track and warned against the danger of doing so, himself teaching that we must run on a double track. For the reader that does not remember and is not in a position to verify this statement, I will quote Van Baalen's very words on this point:

"For what is the case? The Holy Scripture is not *single track*. It is *double track*. There are two lines running through Scripture, parallel to each other, like the two tracks of a train. The one track is that of election and reprobation. It is the line of God's secret decree.

"But the other line is that of God's revealed will and of the accountability of man. 'Who will that all men shall be saved.'"

You see the intent of such teaching. On the one hand is God's secret will, implying that only the elect

shall be saved and that man can do nothing to effect his own salvation. But on the other hand there is the revealed will teaching that God will that all men shall be saved. And the text is quoted in the same sense and with the same purpose as it was quoted at all times by all Arminians: "Who will that all men shall be saved."

And this deceitful teaching which is nothing but Arminianism under cover of the Reformed Confession and, therefore, all the more dangerous, is not only the doctrine of Van Baalen. It is the doctrine of the Churches. It is the view that, as far as the Reformed Churches in our country is concerned, has found its chief defender and protagonist in Prof. Heyns. And it is very general.

Now, it might be possible for someone to make the attempt to show that Calvin also held this double-track-view of the truth. For he does speak sometimes of a general offer of mercy and of the Gospel. And lest this mistake be made by someone who does not want to hear the truth, we will quote him on this subject once more. First of all the following from pp. 93 ff.:

"One reason, he says, (Calvin is writing against Pighius here) why he cannot believe in particular and special election is because Christ, the Redeemer of the whole world, commanded the Gospel to be preached to all men, promiscuously, generally, and without distinction. But the Gospel is an embassy of peace, by which the world is reconciled to God, as Paul teaches. And according to the same holy witness it is preached that those who hear it might be saved."

Such was the difficulty or pretended difficulty of the Pelagian Pighius. And the reader will recognize immediately that here we touch upon the very heart of the question in dispute between Berkhof, Kuiper, Van Baalen, c.s. and us. Pighius' objection to the doctrine of predestination concerned the preaching of the gospel. That preaching is general, promiscuous and without distinction to all that hear. But how can it be if you believe in the doctrine of predestination? If God saves only the elect, what is the sense of the general preaching of the gospel? Nay, the objection is more serious still: the gospel is an embassy of peace to men. By it God wants to save men. By it the world is reconciled to God. It follows, therefore, that grace must be universal, at least as universal as is the preaching of the gospel.

Now Van Baalen, Berkhof, Kuiper and others would answer: we admit all that you say about the preaching of the gospel. It is an embassy of peace on the part of God to all that hear, it is a well-meaning and gracious offer of salvation to men promiscuously. "The Gospel I preach is a gospel for sinners, for all sinners," says Kuiper. "Who will that all men shall be saved," quotes Van Baalen. And Berkhof appeals to the passage from Ezekiel to show that God seriously wills and seeks the salvation of all, even of those that

are lost. On this they agree. But, these men would explain, that is only one side of the truth. That is the one track on which your train of truth must run. But there is another side. Your train must also run on another track. And the other side of the truth is, that God does not will that all men shall be saved but with firm and fixed decree has limited forever the number of that shall be saved. That is the other track. And if you tell them that this is the Arminian track and your train can never run in two opposite directions at the same time, they assure you that such is nevertheless the truth. Only it is a mystery.

Now, then, the question is: does Calvin answer the objection, raised against the doctrine of election and reprobation from the general preaching of the gospel in the same way? Let us continue to quote him:

"To this pretended difficulty of Pighius, therefore, I would briefly reply, that Christ was so ordained the Saviour of the whole world, as that He might save those that were given to Him by the Father out of the whole world, that He might be the eternal life of them of whom He is the Head; that He might receive into a participation of all the blessings in Him all those whom God adopted unto Himself by His own unmerited good pleasure to be His heirs. Now which one of these solemn things can our opponent deny?"

Here, therefore, the Reformer begins to answer his opponent by emphasizing the doctrine of particular redemption once more. Pighius had asserted that by the preaching of the gospel as an embassy of peace the world is reconciled to God. Calvin answers in effect: yes, but the whole world does not mean all men individually and without distinction, but the world of the elect, those whom God gave unto Christ out of the world. Then he continues:

"Hence, the Apostle Paul declares this prophecy of Isaiah to be fulfilled in Christ: 'Behold, I and the children whom the Lord hath given Me,' etc. Accordingly Christ Himself declares aloud: 'All that the Father giveth Me shall come to Me, and him that cometh unto Me I will in no wise cast out' (John 6:37). And again: 'Those that Thou gavest Me I have kept and none of them is lost but the son of perdition' (John 17:12). Hence we read everywhere that Christ diffuses life into none but the members of His own body. And he that will not confess that it is a special gift and a special mercy to be engrafted into the body of Christ, has never read with spiritual attention Paul's epistle to the Ephesians. Hereupon follows also a third important fact, that the virtue and benefits of Christ are extended unto, and belong to none but the children of God."

Here Calvin takes pains to establish from Scripture, over against the objection of Pighius, that whatever he may allege, he cannot deny the truth of particular redemption. This must needs be established first of all. However the general preaching of the gospel may have to be explained, this must stand, that salva-

tion is not meant for all, and that it is not granted unto all, but unto the children of God only. And these are the elect. But this being firmly established the Reformer is ready to answer to the objection of Pighius and continues as follows:

"Now that the universality of the grace of Christ cannot be better judged of than from the nature of the preaching of the gospel there is no one who will not immediately grant."

This we probably had not expected from Calvin. We would probably have expected him to write, that you could not draw any conclusion from the general preaching of the gospel with respect to the universality of salvation in Christ at all. In fact, that is exactly what our opponents allege. The preaching of the gospel is one thing. The grace of Christ is quite another. The contents of the gospel concerns all. It is a well-meaning offer of salvation to all without distinction on the part of God, to all, namely, that hear the gospel. These are the two lines you must maintain. They are the two tracks on which your train must run. But you cannot reconcile them. You cannot draw any conclusion from the nature of the gospel and its preaching with regard to the universality of salvation. We have a mystery here. And you must not enter into the deep things of God. They are secret! The revealed things are for us and our children. And these revealed things are, according to Van Baalen: "Who will that all men shall be saved." But Calvin does not reason in this way. There are, for him, no such two contradictory lines and opposite tracks in the Word of God. That is why he can write: I grant, and everyone will immediately grant, that the universality of the grace of Christ can be judged of no better than from the nature of the preaching of the gospel. But he does not leave the question here. He explains further:

"Yet, on this hinge the whole question turns. If we see and acknowledge, therefore, the principle on which the doctrine of the Gospel offers salvation to all, the whole sacred matter is settled at once. That the gospel is, in its nature, able to save all I by no means deny. But the great question lies here: Did the Lord by His eternal counsel *ordain* salvation for *all men*? It is quite manifest that all men, without difference or distinction, are *outwardly called*, or invited to repentance and faith. It is equally manifest that the same Mediator is set forth before all, as He alone Who can reconcile them with the Father. But it is as fully well known that none of these things can be perceived or understood but by faith, in fulfilment of the apostle's declaration that 'the Gospel is the power of God unto salvation to every one that believeth'; Then, what can it be to others but the savor of death unto death? as the same apostle elsewhere powerfully expresses himself?"

Here the Reformer explains the principle on which the doctrine of the Gospel offers salvation to all.

Let me explain in passing, that in Calvin the word

*offer* does not convey the meaning it would seem to express in our present day English. It is a translation of the Latin: *offere*, which means: to set forth, to bring to the attention of someone. In a footnote elsewhere in the book (p. 31) the Rev. Henry Atherton calls attention to this same fact. I verified his remark and find that it is well sustained.

But what, according to Calvin is the principle of this setting forth of salvation to all?

Is it an unconditional expression on the part of God, that He will save all? Is that the nature of the preaching of the Gospel? Can one say: The gospel I preach is a gospel for all sinners? Or is the very nature and contents of the preaching of the gospel particular? That is the question Calvin here raises. And he answers it in the negative. Outwardly the gospel is preached, indeed, to all that hear. Yes, but it is a preaching the contents of which cannot even be perceived or understood but by faith. And such is the very declaration of the gospel itself. For the Scriptures do not say, that the gospel is a well-meaning offer of salvation on the part of God to all men. The Bible nowhere uses such Arminian language. Nay, it is no offer, but a power of God unto salvation. And it is a power of God unto salvation, not to all, but to those that believe.

Such, then, is the Gospel. It is the general proclamation of a particular salvation. Just as we always emphasized, a presentation Berkhof attempted to ridicule. He may now ridicule Calvin.

And the Genevan Reformer declares that on this question the whole matter turns.

See this and you have no difficulty. It is true, that the universality of the grace of the Lord may be judged from the very nature of the preaching of the gospel, provided this is rightly understood. Salvation is, indeed, just as universal as the preaching of the Gospel declares it to be. Only, in this preaching there is no unconditional offer of salvation, but the declaration of a power of God unto salvation only to such as believe.

Now, then, Calvin concludes:

"And farther, as it is undeniably manifest that out of the multitudes whom God calls by His outward voice in the Gospel very few believe, if I prove that the greater part of these multitudes remain unbelieving (for God deems none worthy His illumination but whom He will), I obtain, thereby, the next conclusion, that the mercy of God is offered (set forth, H. H.) equally to those who believe and to those who believe not, so that those who are not divinely taught within are only rendered inexcusable, not saved. Some make a distinction here, holding that the gospel is saving to all as it regards *its power to save*, but not in its *effect of saving*. But they by no means untie the knot by this half-way argument. We are still rolled back to the same great question point, whether the same power to believe is conferred upon all men. Now Paul assigns the *reason why* all do not obey the Gospel. He refers

us to the prophet Isaiah: 'Lord, who hath believed our report, and to whom is the arm of the Lord revealed?' (Rom. 10:16). The prophet, here astonished at the fewness of those who believe, seems to cry aloud, that it was a thing of the highest shame and reproach that, while the Word of God was sounding in the ears of all men, there were scarcely any hearts inwardly touched by it! But that so awful a depravity in man might not terrify the contemplators of it, the Apostle Paul afterwards intimates, that it is not given to *all* thus to believe, but to those only to whom God *manifests Himself* (vs. 20). In a word the apostle in this chapter intimates that any effort or sound of the human voice will be ineffectual, unless the secret power of God work in the hearts of the hearers. Of this fact Luke places before our eyes a memorable proof, who, after he had recorded the sermon preached by Paul (Acts 13:48) says, 'And as many as were ordained to eternal life believed.' Now why was not this same doctrine of Paul received with the same mind and heart by all who heard it? Luke assigns the reason and defines the number of the receivers: 'As many as were ordained to eternal life believed.' The rest did not believe *because* they were *not* ordained to eternal life. And who is the giver of the disposition of the heart but God alone?"

Now, this entire passage is very significant for our controversy, because of more than one reason.

First of all it is a denial of the statement that there are two lines on Holy Writ that cannot be reconciled, the mystery that God wills that only the elect shall be saved and that He earnestly expresses His will to save all men. Calvin must have nothing of such mysteries. When he is placed before the objection that the general preaching of the gospel cannot be maintained in the light of the doctrine of particular redemption, he does not avoid the argument, but enters into its very heart. Neither does he end up with irreconcilable contradictions which he calls mysteries, but he explains the matter and shows the harmony of God's counsel and the preaching of the gospel.

Secondly, the passage is a plain denial of the view that the gospel is a message of peace to all without distinction. It is a power of salvation to them that believe only. Though the outward calling is general, the preaching is conditional and particular, nevertheless.

Thirdly, the above quotation is significant, because it is a plain denial, plain, that is, to all who will perceive and understand, of the statement that the preaching of the gospel is grace also those that perish. The Reformer emphasizes that it is a savor of death unto death to such, whose hearts God does not inwardly touch. He expresses himself very clearly, moreover, when he says, that the gospel is preached to them that do not believe, so that they might be rendered inexcusable, not saved. Evidently, this is God's purpose, according to Calvin, with the preaching of the gospel to them that are lost. But if so, if the preaching of

the gospel must needs be a savor of death to some, a means to render them the more inexcusable, where does the grace of God enter into this preaching by means of the outward sound without the inward voice of the Spirit?

Will not Berkhof or Kuiper or both answer, please?

You can do so in *The Banner*, if you prefer. Better still, you may have all the space you desire in THE STANDARD BEARER. I say better, because all of our readers surely do not read *The Banner*, and it would be expedient that all acquaint themselves with your replies.

I have shown you, that you have departed from the historically Reformed line, as begun anew and more powerfully than before him developed by John Calvin.

You cannot deny the truth of what I have written. Of this I am convinced in my mind.

If you should still think that in any respect I have misrepresented either you or Calvin, will you show our readers in what respect I made such a mistake?

And if I have presented the matter fairly and truthfully, will you not acknowledge that you have erred?

The matter, you will perceive, is a very serious one. In the first place, for the same teachings as are contained in the book *Calvin's Calvinism* you have persecuted us, and you did not rest until we were expelled from the communion of your Churches. At the time you became friends even of those that were your enemies to unite with them in expelling those that were your friends and brethren in the faith. And you are responsible. Responsible before God, before Whose judgment-seat we will have to appear together. But this is not the worst. You have assumed leadership in the Church to introduce the Arminian Three Points, the first of which is so plainly condemned by the teachings of John Calvin. And the Churches, a large part of them, already strongly inclined to turn into Arminian paths, as you well know, have followed you. For their following and their further deviation from the truth of the Word of God you are responsible. So serious is this matter.

And, therefore, I charge you before God, that you may not keep silent.

It is your solemn duty to make plain so that all can understand, that it is the teaching of Calvin, that God in the preaching of the Gospel is gracious to all, and that this preaching is a well-meant offer of salvation to all that hear the Gospel.

And if you cannot do this, it is your duty to acknowledge, that you depart from Calvin, and that in 1924 you would have thrown him out of your Churches as you did us!

---

In conclusion I cannot refrain from showing what Calvin thinks of Van Baalen's doctrine, that God wills

that all men shall be saved. Pighius as well as Van Baalen quoted this text, and so we are in a position to know, how Calvin would have answered this gentleman, with whom we would otherwise rather not trouble ourselves any further.

Calvin writes:

"The difficulty which, according to Pighius, lies in that other place of Paul, where the apostle affirms that 'God will have all men to be saved and come unto the knowledge of the truth' (I Tim. 2:4), is solved in one moment and by one question, namely, *How* does God wish all men to come to the knowledge of the truth? For Paul couples this *salvation* and this *coming to the knowledge of the truth* together. Now I would ask, did the same will of God stand the same from the beginning of the world or not? For if God willed or wished that His truth should be known unto *all men*, how was it that He did not proclaim and make known His law to the Gentiles also? Why did He confine the light of life within the narrow limits of Judaea? And what does Moses mean when he says, 'For what nation is there so great, who hath God so nigh unto them, as the Lord our God is in all things that we call upon Him for? And what nation is there so great that hath statutes and judgment so righteous as all this law, which I set before you this day?' (Deut. 4:7, 8). The Divine lawgiver surely here means that there was no other nation which had statutes and laws, by which it was ruled like unto that nation. And what does Moses here but extol the peculiar privilege of the race of Abraham? To this responds the high encomium of David, pronounced on the same nation, 'He hath not dealt so with any nation; and as for His judgments, they have not known them' (Ps. 147:20). Nor must we disregard the express *reason* assigned by the Psalmist, *Because* the Lord loved their fathers, *therefore* He chose their seed after them (Deut. 4:37). And why did God thus choose them? Not because they were in themselves more excellent than others, but because *it pleased* God to choose them 'for His peculiar people.' What? Are we to suppose that the apostle did not know that he himself was prohibited by the Holy Spirit from preaching the word in Asia, and from passing over into Bythia? But as the continuance of this argument would render it too prolix, we will be content with taking one position more: that God after having lighted the candle of eternal life to the *Jews alone*, suffered the *Gentiles* to wander for many ages in the darkness of ignorance; and that, at length, this special gift and blessing were promised to the Church: 'But the Lord shall rise upon *thee*; and His glory shall be seen upon thee' (Isa. 60:2). Now let Pighius boast if he can, that God willeth *all men* to be saved! The above arguments, founded on the Scriptures, prove that even the external preaching of the doctrine of salvation, which is very far inferior to the illumination of the Spirit, was not made of God common to *all men*" (Calvin's *Calvinism*, pp. 103, 104).

And a little later Calvin explains the text adduced by Van Baalen for the proof of his "other track" as referring to orders of men, rather than to individuals.

But I think that more than sufficient proof is adduced to establish the position that John Calvin does not sustain the position of the Christian Reformed Churches when they express in their first point that the external preaching of the gospel is a manifestation of God's grace to all that hear this preaching.

I have some other remarks to make with regard to certain features of the book that was reprinted and published by the Sovereign Grace Union. But these concern a slightly different subject and, therefore, will be published, the Lord willing, under a different heading.

H. H.

---

### "ONE DAY AT A TIME"

One day at a time with its failures and fears,  
With its hurts and mistakes, with its weakness and tears,  
With its portion of pain and its burden of care;  
One day at a time we must meet and must bear.

One day at a time to be patient and strong,  
To be calm under trial and sweet under wrong;  
Then its toiling shall pass and its sorrow shall cease;  
It shall darken and die, and the night shall bring peace.

One day at a time — but the day is so long,  
And the heart is not brave, and the soul is not strong;  
Oh Thou pitiful Christ be Thou near all the way;  
Give courage and patience and strength for the day.

Swift cometh His answer so clear and so sweet:  
"Yea I will be with thee, thy troubles to meet;  
I will not forget thee, nor fail thee, nor grieve;  
I will not forsake thee, I never will leave."

Not yesterday's load we are called to bear.  
Not the morrow's uncertain and shadowy care;  
Why should we look forward or back with dismay?  
Our needs, as our mercies, are but for the day.

One day at a time and the day is His day;  
He hath numbered its hours, though they haste or delay,  
His grace is sufficient, we walk not alone;  
As the day, so the strength, that He giveth His own.

Selected.

---

REMEMBER THE PROGRAM OF THE BOYS' SOCIETY "DAVID" ON NEW YEAR'S EVENING